

IMMACULATA

5/2004

č.75

Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné v roce 2004

- Září** – Aby naše křesťanská společenství svým svěděním konkrétně prožívané víry byla otevřena lidem, kteří svou víru neprožívají v praxi.
- Říjen** – Abychom se s radostí a s pocitem zodpovědnosti účastnili na evangelizačním poslání církve, která všem národům ohlašuje Krista – jediného Spasitele lidského rodu.
- Listopad** – Aby každý křesťan projevoval svou naději tím, že bude umět přijímat i darovat odpuštění.

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko, Tobě svěčil Bůh celý řád milosrdenství. Já,... nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností cokoliv se Ti zalíbí.

Chceš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tvou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhladila všechny bludy,“ abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejlaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a lhotejných duších a tímto způsobem přispěl k co největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obrácení a posvěcení, vždyť Tvými rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

Dovol mi, abych Tě chválil, přesvatá Panno. Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřáteli.

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěření.

„Nejprve hledejte Boží království a jeho spravedlnost, a všechno ostatní Vám bude přidáno.“

(Srv. Mt 6, 33)

Milí čtenáři,

v jednom filmu na otázku: „Co to je svatost?“ zazněla vyhubavá odpověď: „Kladeš moc těžkou otázku.“ Při sledování jejich dialogu se mi vybavovala slova sv. Maxmiliána, který věděl přesně, co je svatost, a definici dovedl zapsat i na způsob matematického vzorce. Rovnice svatosti podle sv. Maxmiliána je: $v = V$, kde v představuje lidskou vůli a V vůli Boží. Tedy svatý je ten, kdo svou vůli podřídí vůli Boží tak, že nastane rovnost. Jednoduchá rovnice k zapamatování i k pochopení. Chápeme, že podřídít se Bohu, který je zdrojem našeho života, který je Dobro, a to Dobro nejvyšší, který se k nám s láskou sklání a velkoryse nás pozvedá z našich hříchů, je skutečně dobré a správné. Avšak když je třeba každodenně uskutečňovat Boží vůli, nastává problém. Zjišťujeme, že její naplnění nás něco stojí, že je třeba se přemoci, že nechceme obětovat až tolik. Abychom neuvázli v naší zbabělosti dává nám Bůh příklady k následování. V první řadě je to sám Božský Spasitel, který se ve své lidské přirozenosti podřídil vůli Otcově, a to až k smrti na kříži; dále je to Panna Maria, která naslouchá Božímu poslu a přijímá úkol být Matkou Spasitele se vším, co tato úloha přinese; pak je to také sv. Maxmilián, jehož 110. výročí narození si letos připomínáme, ten slyší Ježíšovo slovo o tom, že největší lásku má ten, kdo položí život za své bratry a neváhá je uskutečnit ve svém životě; a jsou to mnozí další, kteří se snažili přiblížit k ideálu obsaženému v jednoduché rovnici. Dej Bůh, abychom se k rovnici svatosti přiblížili i my.

br. Bohdan

Ave Maria

Ave Maria, Ženo chudá a pokorná,
Nejvyšším požehnána!
Panno naděje, proroctví nové doby,
připojujeme se k Tvému chvalo zpěvu,
abychom slavili Pánovo milosrdenství,
abychom ohlašovali příchod Království
a úplné osvobození člověka.

Ave Maria, pokorná služebnice Páně,
slavná Matko Kristova!
Panno věrná, svatý příbytku Slova,
nauč nás vytrvalosti v naslouchání Slovu,
poslušnosti hlasu Ducha,
pozornosti Jeho výzvám v úkrytu svědomí
a v dějinných událostech.

Ave Maria, Ženo bolesti a Matko živých!
Panno u kříže, nová Evo,
buď naši průvodkyní na cestách světem,
nauč nás žít láskou Kristovou a šířit ji,
stát s Tebou u nespočetných křížů,
na nichž je Tvůj Syn stále křížován.

Ave Maria, Ženo víry, prvá z učedníků!
Panno, Matko Církve, pomoz nám
vždy žít z naděje, která je v nás,
v důvěře v dobro člověka a lásku Otce.
Nauč nás stavět svět z vnitřku:
v hlubině mlčení a modlitby,
v radosti bratrské lásky,
v nenahraditelné plodnosti kříže.

Svatá Maria, Matko věřících,
Paní naše z Lurd, oroduj za nás!
Amen.

*(Modlitba, kterou se modlil Jan Pavel II.
na zakončení růžence při své pouti do Lurd 15.8.2004)*

Ze života sv. Františka z Assisi

(Pokračování)

Bratr Antonín věděl dobře, co si František myslí o studiu a vědách vůbec, a proto, když byl od něho tak vyznamenán, zůstal i nadále pokorným řeholníkem jako dříve. Svě žáky vybízel k modlitbě a rozjímání; jeho úmyslem nebylo vychovat světové učence, ale právě učence Boží, kteří by díky vědě měli mnohem jasnější a hlubší základ, než je od Boha odpadlý, zatemnělý a slabý lidský rozum. „Aby vám vědomosti byly k spasení,“ říkával bratřím, „nezanedbávejte modlitby a více a častěji než svých knih se ptejte na radu Boha! Je-li váš duch studiem unaven, občerstvěte jej u nohou Ježíšových! Neboť vědy jsou darem Otce světla a ne dílem těla nebo rozumu!“

Jelikož znal dobře přání svatého otce Františka, aby při zastávání úřadu lektora nezanedbával lámání chleba slova Božího věřícím, neopomíjel vedle svých prací často kázat. Byl opravdu zářící pochodní, která stále ukazovala jen k nebi, byl výmluvným obrazem chudoby, pokory, pokání, vnitřní duševní síly, moudrosti a svatosti, poučoval nejen plamenným slovem, nýbrž i příkladem vlastního života. Ani v Boloni Antonín nezůstal více než rok. Zdálo se, jako by jej chtěl mít celý svět. Již roku 1224 usoudili představení, že by se měl odebrat do Francie, kde bylo zapotřebí učenných bohoslovců a horlivých kazatelů, aby učinili přítrž rozžírajícím bludům albigenkých a napravili pokleslé mravy. Ve Francii čekala Antonína trojí úloha: hlásat slovo Boží, potírat bludy kacířské a pečovat s ostatními bratry, kteří se nalézali v těchto krajinách, o rozšíření řádu. Arles, Montpellier, Toulouse, Le Puy, Brive, Bourges a Limoges - jsou města, která Bůh ráčil oblažit moudrostí, zázraky a kázáními svého věrného služebníka Antonína. Provincie jižní Francie - Provence, Dauphine, Languedoc, Gascogne, Guyenne, Limousin a Berry - ozařoval a oteploval Antonín jako jasné sluneční paprsky svou učeností, svlažil je jako tichý, blahodárný déšť tak, že se zdá být až neuvěřitelné vypravování o jeho apo-

stolských pracích, cestách, zázracích a výsledcích za několik málo let.

V Montpellieru přednášel zase řeholním bratřím bohosloví, snažil se je vyzbrojit duchovními zbraněmi proti bludařům, o něž v krajině nebyla nouze. Vzдор mnohým pracím a namáhání nalezl však ještě dost času k tomu, aby napsal krásné výklady k žalmům. Tato kniha, psaná na pergamentu, zavdala příčinu k zázraku, který byl jaksi předzvěstí oněch velkých milostí, které Bůh nyní uděluje na přímluvu věrného služebníka Antonína. Tuto knihu totiž z kláštera odcizil vypuzený novic, ale na modlitbu sv. Antonína novic nejen ukradenou knihu vrátil, jsa k tomu povzbuzen zvláštním viděním, nýbrž polepšil svůj život; později byl opět přijat do řádu, kde vedl ctnostný život. Téměř všeobecně se má za to, že pro tuto příčinu ctíme Antonína a vzýváme jej jako navrátilitele ztracených věcí. A zajisté ne nadarmo. Dokonce i lidé, kteří jinak v zázraky nevěří, se neodvažují upírat zázračnou moc, kterou, hlavně v této věci, Bůh svěřil svému služebníku Antonínovi.

Z jeho činnosti v Bourges je známé obrácení zarytého vůdce albigenských Gualda, kterého Antonín docílil tím, že se mezek klaněl svátostnému Spasiteli, když se mu lidé klanět zdráhali. Veliké množství bludařů následovalo příklad svého vůdce a vrátili se na pravou cestu víry.

Brzy na to obrátil Antonín své kroky, když byl předtím téměř celý rok činným v jižní Francii, do Le Puy. Provinciál Jan Bonelli ho určil k tomu, aby spravoval tamější klášter jako kvardián. V tomto úřadě se Antonín jevil jako vzor pravé pokory a nezištné lásky. Podle předpisu daného svatým Patriarchou, jednal s podřízenými vždy jako služebník s pány. Staral se, aby klášterní život přivedl na nejvyšší stupeň dokonalosti; chtěl toho docílit. Svým poddaným poroučel jen to, co napřed sám vykonal, takže se brzo mezi podřízenými bratry roznesla pověst, že jejich představený je světec.

Správa kláštera ale nebyla na překážku apoštolským cestám a pracím Antonínovým. Neustále

pracoval na spáse duší, neúnavně vyhledával hříšníky a byl stále připraven smířit je s jejich soudcem ve svátosti pokání. Jeho láska k lidem neznamenala mezí. Ze slova příkladu Božského Mistra se naučil, že pravá křesťanská láska se může a má pozvednout až k obětování sebe sama. Obrácení notáře, který žil nekřesťansky a i mnoho jiných zázračných událostí se stalo v době, kdy působil jako kvardián v Puy.

Antonín byl právě rok kvardiánem kláštera, když r. 1226 se v Arles shromáždila provinciální kapitula, které se také zúčastnil. Na kapitule, zrovna když kázal o nápisu kříže Kristova: „Ježíš Nazaretský, Král židovský“, se mu zjevil sám serafický svatý Otec František, veliký milovník svatého kříže. Ruce obdařeně svatými ranami měl rozepjaty. Se zářícím a radostným obličejem pohlížel na milovaného syna, který s takovou výmluvností a duchaplností mluvil o tajemstvích nejsvětějšího dřeva kříže. Vznášel se nějaký čas ve vzduchu mezi dvěma, udělil milovanému synu požehnání a zmizel. Jen jediný bratr ze shromážděných bratří, jménem Monaldus, řeholník velice ctnostný, viděl svatého Otce Františka vznášejícího se ve vzduchu a žehnajícího bratřím. Druzí byli jen naplnění takovou útechou, že nepochybovali o tom, že jejich svatý Otec dlel skutečně uprostřed nich.

Toto zjevení bylo, abych tak řekl, posledním „s Bohem“, které dal na zemi svému miláčkovci Antonínovi serafický Patriarcha, když se právě v tu dobu strojí na dalekou cestu na věčnost, aby přijal odměnu za Bohu milé a lidem prospěšné skutky a ctnosti.

Podle zcela věrohodného podání byl Antonín na této kapitule v Arles zvolen kustodem (správcem, představeným) okresu

Limoges, jenž leží takřka v srdci Francie. Hlavně jemu a jeho apoštolské horlivosti můžeme děkovat za vznik této kustodie. Založil a svou přítomností posvětil kláštery v Limoges, Brive aj. Usadil se v Limoges, a přestože byl vyznamenán takovým úřadem, zůstal stále tak pokorným jako dříve. V klášteře vykonával ty nejnižší práce. Když Quintus, zámožný občan v Brive, založil pro řád klášter, zamíloval si Antonín ten chudíčký, osamělý a téměř na nepřístupných skalách postavený klášter tak, že v něm bydlel tak rád, jako kdysi v milé samotě Monte Paolo. Ještě dnes jsou „jeskyně sv. Antonína v Brive“ velmi hojně navštěvovaným poutním místem, které již mnoho let stojí pod ochranou synů sv. Františka.

Bylo bylo nejen jevištěm tiché modlitby a kajícínosti Antonínovy, ale také mnohých zázračných událostí, jimiž Bůh všude oslavoval svého služebníka. Uvádím některé zázraky, např.: uzdravení ženy, jež byla surovým manželem téměř připravena o vlasy, vzkříšení dvou dětí, z nichž jedno se v nepřítomnosti matky zadusilo v kolébce a druhé spadlo do kotle naplněného vařící vodou. Zde, v té samotě, se mu také zjevila nejláhodnější Panna Maria, která ujišťovala milovaného citele, že nejen podle duše, ale i podle těla byla vzata do ráje a zároveň jej vybízela, aby toto její vyznamenání bez bázně všude zvěštoval.

Mezek se klaní svátostnému Spasiteli, když se mu lidé klanět zdráhali.

Mal. G. Tessari 1515.

Jeho apoštolské práce jej však brzy volaly jinam. Musel opustit milé zátíší v Brive. V krátkém čase jej již nalézáme v hrabství Berry, kde měl kázat při synodě, kterou svolal papežský legát do Bourges. Poněvadž při zprávě o jeho příchodu se shromáždilo nesmírné množství lidí, nebylo možné kázat v chrámě, který by pro takovou spoustu lidí nestačil, nýbrž byl nucen kázat pod širým nebem. Během kázání se najednou zastřelo nebe mraky, ozývaly se hromy a blesky se křížovaly; lidé se chtěli rozutíkat domů, aby se zachránili před bouří. Tu však Antonín pokynul rukou, aby se chovali pokojně, a sám pak prosil Toho, jehož vít a déšť poslouchají, aby chránil hodné posluchače od pohromy. A hle, Bůh vyslyšel modlitbu svého služebníka. I když kolem zuřila prudká bouře a notný lijavec, na poli, na němž uprostřed davů kázal Antonín, bylo zcela ticho a ani kapka deště nikoho neskropila.

V městě Bourges přivedl na pravou cestu i zbloudilého pastýře duší, Šimona ze Sully, tamějšího arcibiskupa, který, jak se zdá, se přiklonil ke kacířství a vedl pohoršlivý život. V městě Limoges, kde Antonín v tom čase kázal, se udál onen zázrak, který je znám jen u málo světců, tzv. „bilokace“, že byl totiž v téže chvíli viděn na dvou různých místech. S tím zázrakem se shledáváme v životě sv. Antonína několikrát. Avšak přes ty přemnohé milosti, jichž se mu od dobroty Božské dostávalo, zůstal vždy pokorný jako dřívě. „Můžeme,“ říkával bratřím, „můžeme mít dar zázraků a přece svou duši při tom ztratit. Zázraky nám nepodávají žádnou jistotu o věčném spasení. Mohou nám sice vážnosti a pochvaly získat, avšak co by člověku prospělo, kdyby byl na zemi vážený a jednou pak k věčným mukám v pekle odsouzen?“

Podle knihy Svatý František Serafický od P. Bonaventury J. Wilhelma zpracoval BS

*Promluva Svatého otce
při generální audienci 1.9.2004*

Modloslužebnictví je pokušením ve všech dobách

Žalm 113B: Chvála pravému Bohu

Živý Bůh a mrtvý idol se střetávají v žalmu 113 B, který je součástí řady nešporových žalmů. Starobylá řecká tradice bible „Septuaginta“, a podle ní latinský překlad starobylé křesťanské liturgie, spojila tento žalm ke cti pravého Pána s předchozím žalmem. Vznikla z toho jediná skladba, která je však jasně poznamenána dvěma rozdílnými texty (srov. Ž 113 A a 113 B).

Po původním slovu adresovaném Hospodinu, jež dosvědčuje jeho slávu, vyvolený národ představuje svého Boha jako všemohoucího Stvořitele: „Náš Bůh je na nebesích, učinil všechno, co chtěl“ (Ž 113 B, 3). „Věrnost a milosrdenství“ jsou typické ctnosti Boha úmluvy ve vztahu k lidu, který si vyvolil, k Izraeli (srov. v. 1). Tak vesmír a dějiny jsou pod jeho svrchovaností, která je láskou a spásou.

Proti pravému Bohu, kterému se klaní Izrael, jsou hned postaveny „modly pohanů“ (v. 4). Modloslužebnictví je pokušením celého lidstva v každé zemi a ve všech dobách. Idol-modla je neživá věc, vyrobená rukama člově-

ka, chladná socha bez života. Žalmista ironicky načrtává jejích sedm údů, zcela neužitečných: němá ústa, slepé oči, hluché uši, nozdry, jež nechávají vůně, ruce, jež nejsou k ničemu, ochromené nohy, a hrdlo, jež nevydává žádný hlas (srov. vv. 5-7).

Po této neúprosné kritice model (idolů) žalmista vyjadřuje šíziravé přání: „Jsou jim podobní ti, kdo je zhotovují, každý, kdo v ně doufá“ (v. 8). Je to jistě účinné přání, aby vyvolalo radikální účinek vůči modloslužebnictví. Kdo se klaní idolům (modlám) bohatství, moci, úspěchu, ztrácí důstojnost lidské osoby. Prorok Izaiáš říkal: „Výrobci model jsou všichni k ničemu. Modly, které mají za žádoucí, jim nijak neprospějí. Jejich svědkové, ti nic nevidí a nic nevědí, jsou jen pro ostudu“ (Iz 44,9).

Naopak ti, kdo jsou věrní Hospodinu, vědí, že mají v živém Bohu „svou pomoc“ a svůj „štit“ (srov. Ž 113B, 9-13). Jsou představeni podle trojí kategorie. Především je to „dům Izraele“, neboli celý národ, společenství, které se shromažďuje v chrámu k modlitbě. Tam je také „dům Árona“, který odkazuje na kněze, strážce a hlasatele Božího slova, kteří jsou povoláni k tomu, aby předsedali bohoslužbě. Nakonec se připomínají ti, kteří se bojí Hospodina, tedy ryzí a trvalí věřící, kteří v židovství po babylonském zajetí a později zahrnují také ony pohany, kteří se přiblížili ke společenství Izraele a k jeho víře s upřímným srdcem a poctivým hledáním. Takovým bude například římský setník Kornelius (srov. Sk 10,1-2,22), kterého obrátil na křesťanskou víru svatý Petr.

Na tyto tři kategorie opravdových věřících sestupuje božské požehnání (srov. Ž 113 B,12-15). To pak je podle biblického pojetí zdrojem plodnosti: „Hospodin vás rozmnoží, vás i vaše syny“ (v. 14). Nakonec věřící, radující se z daru života, který dostali od živého Boha Stvořitele, zanotují krátký hymnus chvály, odpovídající na účinné požehnání Boha svým vděčným a důvěryplným chvalorčením (vv. 16-18).

Velmi živým a podmanivým způsobem se jeden Otec vychodní církve, sv. Řehoř Nysský (IV. stol.), v Páté homilii na Píseň písní odvolává na náš žalm, aby popsal přechod lidstva z mrazů modloslužebnictví do jara spásy. Svatý Řehoř totiž připomíná, že lidská přirozenost se jakoby sama přeměnila „v nehybné bytosti“ bez života, které se „staly předmětem kultu“, jak je psáno: „Jim jsou podobní ti, kdo je zhotovují, každý, kdo v ně doufá“. A bylo logické, že k tomu došlo. „Jako totiž ti, kteří hledí na pravého Boha, dostávají do sebe zvlášť-

nost božské přirozenosti, tak ten, kdo se obrací k mar-nosti idolů, se proměnil, takže se stal takovým, jako bylo to, nač hleděl. A z člověka, jakým byl předtím, se stal kamenem. Protože se tedy lidská přirozenost kvůli modloslužebnictví stala kamenem, byla nehybná vůči tomu, co bylo lepší, svíraná mrazem kultu model (idolů), proto vychází nad touto úděsnou zimou Slunce spravedlnosti a učiní jaro vanutím jižních větrů, pod nimiž roztaje nános mrazu, rozehřívá slílcími paprsky onoho slunce všechno, na co dopadnou; a tak se člověk, který zkameněl vlivem mrazu, rozehřátý Duchem a ovlážený paprskem Logos (Slova) opět stal vodou, jež tryská k věčnému životu“ (Omeliie sul Cantico dei cantici, Roma 1988, pp. 133-134).

Překlad: P. Josef Koláček SI, Radio Vaticana

Apoštolský nuncius pro Gruzii, Arménii a Azerbajdžán, arcibiskup Gugerotti k situaci v Beslanu

Baku. „To, co jsme viděli v posledních dnech je bolestná absurdita. Je neslýchané, že by si teroristi brali za cíl svých útoků nevinné děti,“ řekl v rozhovoru pro italskou agenturu SIR apoštolský nuncius pro Gruzii, Arménii a Azerbajdžán, arcibiskup Claudio Gugerotti.

Jak uvádí tento vatikánský diplomat, kavkazské národy budou potřebovat zvláštní druh mírové smlouvy na mezinárodní úrovni, která by byla podepřena mezináboženskou dohodou podepsanou zástupci všech nábožensví, která se nachází v tomto regionu. „Přítomnost Islámu na Kavkaze je velice silná, proto šíření fundamentalismu je opravdovou hrozbou,“ dodal arcibiskup Gugerotti.

Apoštolský nuncius, který sídlí v Baku, ocenil otevřenost a mírové nastavení islámských duchovních se kterými se často setkává. „Rozhovory se týkají způsobů mezináboženské spolupráce, která je nutná, aby se přešlo přetvoření kavkazského problému v náboženskou válku. Je zapotřebí udržovat otevřenost a vzájemný respekt, abychom neupadli do spárů těch, kteří by chtěli udělat z Kavkazu druhý Balkán,“ dodal arcibiskup Gugerotti.

Vatikán přijal zprávu o beslanské tragédii s bolestí

Vatikán. Vedoucí tiskového sálu Vatikánu Joaquin Navarro Valls řekl, že zpráva o beslanské tragédii byla přijata ve Vatikánu s bolestí. „Panuje zde smutek nad velkou ztrátou životů a nad obrovskou bolestí rodičů a rodin obětí, které přišly o život v tomto teroristickém útoku.“

Radio Vaticana 4.9.2004

Šok pro teology

Čtrnáctiletá Bernadeta Soubirousová již měsíc vídávala v jeskyni v Lurdech krásnou mladou Ženu, vlastně dívku, téměř vrstevnici. Ale nikdo kromě Bernadety ji neviděl. Hovořily spolu.

Když se Bernadeta modlila růženec, tajemná žena se pouze usmívala a posouvala korálky. Ale když se Bernadeta dostávala k „Sláva Otcí“, žena pozvedla zrak vzhůru a s obrovským štěstím vyslovovala slova modlitby spolu s ní.

Když o Ní Bernadeta hovořila, říkala: „ta Paní“. „Proč Ji tak stále nazýváš, když je to přece Nejsvětější Panna?“ zeptala se jednou paní Milletová, jedna z žen, které přicházely k jeskyni, když měla Bernadeta vidění. Čtrnáctileté děvče odpovědělo: „Všichni to říkají, ale já se bojím myslet si to, protože na obraze v kostele a na obrazech, které máme doma, Nejsvětější Panna vypadá jinak. Takže opravdu nevím, kdo ta Paní je.

„A co kdyby ses jí na to zeptala přímo?“ navrhla paní Milletová.

foto: archiv

„Ano,“ odpověděla Bernadeta, „zítra se zeptám.“

Odpověď, kterou „ta Paní“ dala Bernadetě, otřásla celým světem.

Bernadeta se ptá

Přestože se mnoho lidí domnívalo, že „ta Paní“ je Matka Boží, nikdo nepředvídal, že se představí takovým způsobem. Bernadeta se Ji následujícího dne na jméno nezeptala, protože „ta Paní“ nepřišla. Nepřicházela po dobu celých tří týdnů. Zjevila se opět 25. března 1858 na svátek Zvěstování.

„Ó Paní, buďte tak laskava a řekněte mi, kdo jste a jaké je vaše jméno?“ zeptala se svým horalským pyrenejským nářečím Bernadeta.

Paní neodpověděla, ale usmívala se na Bernadetu s tak obrovskou dobrotou, že se dívka osmělila a ... zopakovala svou otázku. Paní opět odpověděla úsměvem a současně povznesla ruce nad zemi jako by jí chtěla udělit požehnání. Tehdy se Ji umíněná Bernadeta zeptala na jméno potřetí. Teprve tehdy „ta Paní“ odpověděla. Povznesla dlaně k nebi jako na znamení velebení Boha a řekla: „Já jsem Neposkvrněné Početí.“

Analfabetka udivuje svět

Byl to šok pro teology celého světa. Papež Pius IX., jen o čtyři roky dříve vyhlásil v dogmatu, že Matka Boží je neposkvrněně počata. Nikdo však nenazýval Matku Boží: „Neposkvrněné Početí.“ Teology to dříve nenapadlo. Přišla s tím však Bernadeta, která byla analfabetkou a měla velké problémy naučit se i katechismus. Když se po vidění vrátila z hor do vesnice, pořád dokola si opakovala ta dvě divná slova, aby je nezapomněla: „Immaculada Councepcion... Immaculada Councepcion...“ Pro mnohé teology byl Mariin způsob představení se jedním z důkazů, že si Bernadeta celou tu historku nevmyslela.

O čem hovoří dogma o Neposkvrněném početí?

Mnozí si toto dogma špatně vysvětlují, a to tak, že jakmile slyší: „neposkvrněné početí“, domnívají se, že Maria byla počatá nějakým nesexuálním způsobem (protože normální sexuální cestou by to bylo „poskvrněné“). To je hrubý omyl. „Neposkvrněné početí“ znamená, že Matka Boží byla již od okamžiku početí jejími rodiči Jáchymem a Annou, osvobozena od prvotního hříchu, takže ten Ji nikdy neposkvrnil.

Odkud se vzala tato častá chyba? Mnoho lidí si stále myslí, že církev považuje sex za něco špatného. Avšak křesťanství ho má za posvátný akt. Pán Bůh nás takto stvořil a chce, aby se právě touto cestou rozmnožoval život.

Prvotní hřích – co to je?

Maria byla od samého počátku osvobozena od poskvrny prvotního hříchu. Ale v čem je princip prvotního hříchu?

Písmo svaté symbolickým způsobem popisuje události, které k němu vedly. Adam ani Eva nejsou tím hříchem na počátku narušení. Avšak satan prohaně zasévá do jejich srdcí podezíravost vůči Bohu. Říká jim něco v tom smyslu jako: Bůh vám zakázal jíst ovoce ze Stromu poznání dobra a zla, protože nechce, abyste byli takoví jako On, abyste byli též bohy. A tehdy lidé ovládnutí podezíravostí trhají zakázané ovoce. Tento biblický příběh je plný symbolů. Jak ho však přeložit do současného jazyka? V čem konkrétně je princip prvotního hříchu?

Ve své podstatě je obsažen ve slovu „NE“ vysloveným vůči Bohu. Je to pokus o svržení Stvořitele a postavení sebe sama na Jeho místo. Jako bychom říkali: „Nechci být stvořením, chci být jako Bůh.“ „Chci rozhodovat o životě svém i cizím.“ To je zřetelně vidět např. u Stalina nebo Hitlera. Ale podíváme-li se dobře na sebe sama, tak si toho všimneme i u sebe, a to vždy, když hřešíme. Svatost je pravým opakem hříchu. Je souhlasem k tomu, aby Bůh byl Bohem, je přijetím vlastního lidství, je pokorou vůči životu.

Hřích jako dědičná nemoc

Bůh stvořil člověka svobodného podle své podoby, aby byl jeho obrazem. Bůh chce mít v člověku partnera, nikoli bezdouchou loutku. Svoboda v nás je něco božského, je tvůrčí, ale také nebezpečná... Adam a Eva zneužili svobodu proti Bohu. Od toho okamžiku dědíme hřích z pokolení na pokolení jako duchovní nemoc. Maria nebyla porušena prvotním hříchem. Svou svobodu využila jinak než Eva. Při Zvěstování řekla Bohu „ANO“.

Osvobození od porušení dědičným hříchem však nepůsobilo, že Maria byla uchráněna pokušení. Určitě byla pokoušena i Ona. Odkud to víme? Např. z toho, že i Ježíš, který byl zcela bez hříchu, byl satanem na poušti pokoušen.

Z dogmatu o Neposkvrněném početí vyplývá, že Maria byla osvobozena od prvotního hříchu díky Ježíšovým zásluhám. Maria je první, kdo byl Ježíšem vykoupen. Ježíš sice své spasitelské dílo uskutečnil až později, ale Bůh není omezen časem, a tedy pro Ježíšovy pozdější zásluhy

osvobodil Marii od prvotního hříchu již při Jejím početí.

Neposkvrněně počatá nebo Neposkvrněně Početí?

V Lurdech se Maria představila: „Já jsem Neposkvrněně Početí.“ Těmito slovy jasně řekla, že není jen neposkvrněně počatá, ale že je dokonce samotné Neposkvrněně Početí. A v tom je značný rozdíl. Podobně jako je rozdíl mezi bílou a samotnou její bělostí, nebo mezi věcí dokonalou a samotnou její dokonalostí. Titul Neposkvrněně Početí naznačuje, že Bůh dal Marii privilegium, aby byla vzorem všeho čistého, krásného, neposkvrněného. Jeho hloubka nás však přesahuje.

Dogmata nehovoří o všem

Jaký je úkol dogmat? Ona slouží pravdě o Bohu, o nás a skutečnosti. Nehovoří o všem do podrobnosti. Nevíme např. úplně všechno o prvotním hříchu. Bůh nám však zjevuje sebe natolik, nakolik to

potřebujeme k získání spásy a života věčného. V mnohých otázkách musíme zůstat stát na prahu tajemství. Smířit se s tím, že jsme tvorové. Bůh od nás očekává důvěru a naše „ANO“ k jeho plánům.

podle pramenů zpracoval bB

Čtyři věci, které bys chtěl vědět o Marii

komentář P. Szymika

Je Pannou

Nejstarší ze čtyř dogmat, která se týkají Matky Boží, hovoří o Její panenství. To není tak, že kdyby Matka Boží počala syna v důsledku soužití s mužem, stala by se tímto horší. Sexualita, přestože je jí možné „špatně používat“, není špatná. Tady se jedná o něco zcela jiného: Její panenství střeží pravdu o tom, že otcem Ježíše je Bůh, jak nám to sděluje Lukášovo evangelium. Křesťané tomu věřili vždy, a tak to nebylo třeba ani oficiálně vyhlášovat.

Je dobré si pamatovat, že všechna mariánská dogmata jsou kristocentrická: slouží Kristu. Mariino panenství bylo zachováno kvůli Ježíši. Maria je celá pro Ježíše a pro Jeho spasitelné dílo.

Porodila Boha

Jako druhé křesťanské dogma bylo vyhlášeno učení o Theotokos, tzn. o Bohorodičce. Vyhlásili ho účastníci Efezského sněmu v roce 431. Toto dogma vysvětluje, že Syn, kterého Maria počala, je od samého počátku Bohem-člověkem. Objevovaly se totiž názory, že by to mohlo být nějak jinak. Že Maria mohla porodit obyčejného chlapce, v něhož později nějakým způsobem vstoupil Bůh, že se to stalo např. při křtu v Jordánu. Toto druhé dogma zastavilo nesprávné spekulace. Jeho obsahem je, že ten Někdo, kdo se měl narodit z Marie, byl od samého počátku, od Zvěstování, od okamžiku, kdy se stal nejmenším zárodkem, Bůh-člověk.

Maria je Neposkvrněná - uchráněná dědičného hříchu

Na další mariánské dogma svět čekal přes 1400 let. V roce 1854 papež Pius IX. vyhlásil dogma o Neposkvrněném početí Panny Marie. Jeho obsahem je, že Maria byla

od samého začátku svého života osvobozena od poskvrny dědičného hříchu, a to pro pozdější Ježíšovy zásluhy.

Vzata do nebe s tělem

Poslední dogma bylo vyhlášeno v roce 1950. Týká se Nanebevzetí Matky Boží. Křesťané vždy zahrnovali úctou a památkou hroby svých svatých, přesto nikdy žádný křesťan netvrdil, že existuje také někde Mariin hrob. Již první křesťané věřili, že Maria byla vzata do nebe i se svým tělem. Dogmata neodhalují všechno. Nevíme např. zda Maria před Nanebevzetím zemřela nebo jen usnula, ale víme, že je ve stavu nebeské blaženosti s tělem i duší. Nanebevzetí nám ukazuje, že na Matce Boží se uskutečňuje všechno, co pro nás koná Kristus. Věříme také, že tak jako Ona, dojdeme i my do Otcovy náruče.

podle GN 36/2004

I těžce nemocní se z Lurd vracejí domů s pokojem v srdci

Podle lékaře Patrica Theilliera, který je vedoucím úřadu, jehož úkolem je prověřování zázračných uzdravení v Lurdech, je darem P. Marie, že se i těžce nemocní vracejí domů s pokojem v srdci.

Doktor Patric Theillier, který je vedoucím lékařského úřadu, sídlícího na poutním místě Notre Dame, vypadá jako rodinný lékař z dřívějších dob: pozorný, milý, každou odpověď si nejdříve řádně rozmyslí, tak jako muž, zvyklý klást si často otázky. A tady v Lurdech zajisté o příležitosti ke kladení otázek není nouze. Každý týden pořádá doktor Theillier pro poutníky, kteří mají zájem poslouchat, konferenci, kde vysvětluje uzdravování ze strany vědecké. Kdy se může hovořit o „zázračném“ uzdravení pro církve a kdy o uzdravení běžném. Do dneška bylo uznáno 65 uzdravení jako zázračných, zhruba 6 tisíc uzdravení bez zázraku, ale potvrzených poutníky.

Aula je přeplněná a mezi poutníky je skupinka podřimujících, evidentně zdravých francouzských skautů. Když ale doktor začne mluvit o Delizii Cirolli, italské holčičce zázračně uzdravené ze smrtelné nemoci, která se jedné zimní noci, o Vánocích roku 1976, zvedla z postele a řekla rodičům: „je mi dobře“, tak i ospalí skauti vytřeští oči. Pouze jeden z nich, s výrazem vědce a s brýlemi na nose, si dovolí pochybovat a naznačuje možnost, že jde o sugesci: „Vy jste opravdu přesvědčen o tom, že k uzdravení rakoviny stačí víra?“

A mezi davem v aule zazní další otázka. Proč se někteří uzdravili a někteří, převážná většina, ne? Proč právě ten jeden je tím vyvoleným? Lékař roztáhne paže a v jeho světlých očích je znát, že tuto otázku si už položil vícekrát. „Ne, neuzdraví se pouze vírou,“ odpoví, „a ani proto ne, že si to více zasluhuje. Kolik nemocných dětí jsem viděl vracet se domů a ptal jsem se: proč není dána milost jim? Je to obrovské tajemství. Bůh si vybírá v naprosté svobodě ty, kteří se stanou cílem

jeho zázraků. Pro nás je to nepochopitelné.“ Poslední uznané zázračné uzdravení se uskutečnilo v roce 1987.

Těch „normálních“, která nejsou vědecky doložena (že došlo k vyléčení vážné nevyléčitelné nemoci, z lékařského hlediska nevysvětlitelná vyléčení...) viděl doktor Theillier během svých sedmi let praxe přibližně 250. Na svém pracovním stole má hromadu dopisů, pocházejících od poutníků vyléčených z nevyléčitelných nemocí, s přiloženou lékařskou dokumentací a rentgenovými snímky. Jsou ohromeni, děkují a chtěli by svědčit o svém uzdravení. Ale příprava svědectví je věc velmi komplikovaná a dlouhá. „Převážně radím, aby se nesnažili o veřejná svědectví, ale aby se s důvěrou obrátili na své přátele, na svého faráře,“ říká lékař.

„Kdo se po mnoha letech bezvýsledného léčení najednou uzdraví, anebo se jeho stav díky Lurdům výrazně zlepší, aniž by byl náznak jakéhokoliv zázraku, je silně a vnitřně přesvědčen, že Bůh prošel jeho životem.“

A co na to ošetřující lékaři?

„Zůstávají ohromeni, anebo dokonce v některých případech odmítají s námi mluvit. Stalo se tak jednou v případě jednoho chlapce, který se vyléčil ze slepoty, ze které se snažil dlouhodobě, ale bez výsledků, vyléčit. Nemohli jsme se skontaktovat a promluvit si s jeho očním lékařem,“ usmívá se lékař, „vždy byl velmi zaneprázdněn. Existují lidé, kterým vadí vše, co je nepochopitelné.“

Můžete nám vyprávět o případě „normálního“ uzdravení?

„Jedno z posledních. Jedna ještě mladá žena, matka tří dětí, onemocněla plicní chorobou a dýchala pouze z 30 %. Už se ani neudržela na svých vlastních nohou. Její zoufalý

manžel se jí snažil mermomocí dostat z Lyonu do Lurd. ‚Přivezu vám zpátky maminku vyléčenou,‘ sliboval dětem. Mladá žena sem přijela na invalidním vozíku. Již po koupeli vyšla z vody ve znatelně lepším stavu, mohla chodit. V nemocnici v Lyonu potvrzovaly dýchací testy výrazné zlepšení. A přesto fyzických vyléčení je o hodně méně než vyléčení psychických a duchovních. Pak existují vyléčení takzvaná ‚neviditelná‘. Týká se to lidí s hlubokými vnitřními ranami ve vztazích a v paměti, kterých si většinou nejsou vědomi. A když přijdou do Lurd, pocítují náhlé ulehčení, jako by se osvobodili od nějakého těžkého břemene. Právě tato neznámá bolest byla příčinou jejich pití, závislosti na drogách anebo záchvatů zuřivosti. Lurdy jsou především místo plné tajuplných, neuvěřitelných vyléčení duší.“

Jsou ale také stovky, tisíce nemocných, kteří přicházejí s nadějí uzdravení, ke kterému však nedojde. Matky dětí, odsouzených na smrt, které odjíždějí poraženy. Byl jste tady v Lur-

dech svědkem případů zoufalství?

„Zoufalství ne. Viděl jsem odtud odjíždět nemocné v kritickém stavu s výrazem na tváři, která vyzařovala klid – klid nalezený v něžnosti Boha. Ale i já, tak jako otec Emiliano Tardif, který je velice blízký nemocným lidem, až budu umírat, určitě neodolám a zeptám se Boha: tam toho, tenkrát, pročpak jsi ho neuzdravil?“

A určitě bude mít doktor Theillier na mysli děti, které tady potkal – na jejich obličejích už nikdy nezapomene.

Marta Kratochvílová
Radio Vaticana

Pout' na Cvilín

Je sobota ráno 14. srpna. Pohled na oblohu říká, že dneska nás slunce svým horkem trápit nebude, na druhé straně se ozývá také naděje, že snad ani ten deštík nebude potřeba.

V sedm hodin se schází farníci z farností sv. Janů v Brně u autobusu na brněnském starém autobusovém stanovišti. Přivítání, několik organizačních záležitostí a už klikujeme městskými ulicemi k výpadovce na Olomouc a pak směr Krnov. O. Leslaw Mazurowski, duchovní vůdce naší pouti, zahajuje modlitbu s prosbou k Andělům Strážným za šťastné do-

foto.M. Lattenbergová

sažení cíle a šťastný návrat zpět. Potom se celý autobus připojuje modlitbou růžence.

Cílem naší pouti je pro dnešek poutní místo Cvilín u Krnova, kde si spolu s poutníky z jiných míst Moravy a Čech chceme připomenout

osobnost sv. Maxmiliána Kolbeho a poděkovat Bohu za tak skvělý vzor k následování.

Po příjezdu na místo a po malém odpočinku následuje pobožnost křížové cesty, při níž rozjímáme osvětivskou cestu utrpení Božího Vyvolence sv. Maxmiliána, který je sice zdrcen až k smrti, ale jehož smrt spolu s Věčnou obětí Ježíšovou přináší obrovský záblesk naděje do beznaděje koncentračních táborů.

Vrcholem dne je slavnostní mše svatá sloužená mnohými kněžími minoritského řádu spolu s o. biskupem M. Blažejem Kruszyłowiczem, minoritou z Polska. Z přivítání vzácného hosta naším provinčním představeným o. Josefem Gorylem se dozvídáme, že to byl právě o. Blažej, který v době komunistické totality podporoval rozptýlené bratry minority tehdejšího Československa a do jehož rukou skládal tajně před 22 lety své první řeholní sliby sám o. Josef.

O. Blažej nám ve své promluvě, kterou do češtiny překládal o. Oldřich Prachař, nejprve připomenul základní data ze života sv. Maxmiliána: narodil se před 110 lety roku 1894 ve Zduňské Wole, v roce 1917 dokončil teologická studia v Římě, v roce 1922 začíná vydávat časopis Rytíř Neposkvrněné, 1927 zakládá klášter Niepokalanov, později odjíždí na misie do Japonska, kde zakládá japonský Niepokalanov a vydává japonského Rytíře. Ale

nejdůležitější nejsou vytištěné časopisy ani postavené kláštery, nejdůležitější je láska, s níž to o. Maxmilián dělal, a tato láska ho přivedla i k obětování vlastního života za spoluvězně – otce rodiny. O. Maxmilián projevil svou lásku k bližním nejen tím, že pro ně pracoval, ale i tím, že za ně položil svůj život. Tím je pro nás vzorem.

O. Blažej hovořil také o prameni, z něhož náš Světec čerpal. „Bůh je láska nestvořená,“ říkal biskup, „Maria je ve stvořené lásce největší.“ A byla to právě Ona, z jejíhož příkladu o. Maxmilián čerpal. Jí se bezvýhradně ode vzdal, a šel tak nejkratší cestou ke Kristu. Od Ní se učil zcela plnit vůli nebeského Otce a došel svatosti.

Po mši sv. následovalo posilnění bratra osla, jak by to řekl sv. František. Br. Vendelín z krnovského kláštera uvařil skvělé jídlo s názvem františkánský guláš. Guláš byl skutečně výborný a zdá se, že nikdo nezůstal hladem. Přestávku na oběd mnozí využili též k vzájemným hovůrům, k procházce nebo k odpočinku.

Posledním oficiálním bodem programu byla adorace Nejsvětější Svátosti a svátostné pozhánání, jež nám udělil o. Miroslav Paluch.

S radostí jsme využili vstřícnosti krnovských bratří minoritů, kteří nám umožnili prohlídku jejich kláštera a kostela. Ten byl v roce 1997 sice zaplaven povodní, ale v současné době je již téměř opraven. Především jsme shlédli interiér kostela, opravené barokní oltáře, obnovené nádherné fresky v lodi kostela (na freskách v presbytáři opravy zrovna probíhaly).

Domů jsme se vraceli naplnění pokojem a radostí, kterou jsme také projevovali zpěvem a radostným hovorem. V srdcích nám zůstal životní příklad sv. Maxmiliána a jeho cesta svatosti skrze Neposkvrněnou.

foto:bB

TROCHU APOLOGIE (2): KATOLÍCI...

...HORŠÍ NEŽ HERETIKOVÉ?

V historické literatuře a učebnicích dějepisu se neustále tvrdí, že heretické sekty ve středověku ztělesňovaly prý mimo jiné i požadavek náboženské tolerance proti údajné intoleranci římskokatolické církve. Jak to bylo ve skutečnosti? Je to pravda nebo lež?

Od římského císaře Theodosia Velikého r. 381 hovoříme o křesťanském, fakticky katolickém státě, jenž přetrval celý středověk až do novověku. Hereze, tzn. odpady od víry kvůli bludům, byly pokládány nejen za náboženský, nýbrž i politický delikt ohrožující jednotu katolického státu, který – jak jsme ukázali v příspěvku v minulém Immaculatě – si mohl dovolit tolerovat nepokřtěné pohany, mohamedány a židy, nikoli však pokřtěné odpadlíky. Nicméně ani zde po dobu téměř 900 let se nesetkáváme s žádnou krutou perzekucí heretiků a pokud ano, tak následovala vždycky odmítavá reakce církevních autorit, jak dokazuje už r. 384 případ bludaře Priscilliana, popraveného vzdorocísařem Maximem v Trevíru. Proti trestu smrti nad ním se energicky ozvali papež Siricius a biskupové sv. Martin z Toursu, sv. Ambrož z Milána a sv. Jan Zlatoústý z Cařihradu. Od té doby až do 13. století byl vyneset trest smrti nad kacíři pouze jednou – a sice r. 1022 v Orléansu francouzským králem Robertem II. proti 13 osobám, ačkoliv církevní autority požadovaly pouze exkomunikaci a vězení. Roku 1115 ve francouzském Soissonsu se synoda radila, jak naložit s uvězněnými heretiky, lid však vtrhl do žaláře a vězně za městem upálil, obávaje se „přílišné mírnosti kléru“. Kromě těchto tří případů až do r. 1220 nebyl nikdo kvůli herezi popraven, procesy s kacíři

končily buď propuštěním nebo trestem vyhnanství a žaláře. Na III. Lateránském koncilu r. 1179 požaduje papež Alexander III. postihovat heretiky vězením a hospodářským bojkotem, o popravě ani slovo. Roku 1184 uzavřeli papež Lucius III. a císař Friedrich I. Barbarossa společnou dohodu o postihu kacířů klatbou, konfiskací majetku a vězením, trest smrti není vůbec zmiňován. Církevní učitel 12. stol. sv. Bernard z Clairvaux výslovně odmítá názor, že by zatvrzelý heretik měl být potrestán na hrdle. Jeden z největších bludařů té doby Petr Abélard, zpochybnující mimo jiné i Boží Trojici a odmítající své hereze odvolat, byl potrestán nejprve uvězněním v klášteře a potom nuceným pobytem na rodné tvrzi, zakladatel heretické sekty valdenských, Petr Valdéns, dostal po biskupské klatbě příkaz odejít z Lyonu na venkov, kde zemřel v kruhu svých věrných přirozenou smrtí. Bez nadsázky je možno říci, že dějiny katolicismu až do 13. stol. jsou dějinami příkladné ohleduplnosti k bludařům a těžko bychom tehdy hledali srovnatelný postup u jiných náboženství. Taková je historická pravda.

A jak to vypadalo s bludařskými sektami? Píší-li historikové o „středověké intoleranci“, pak je třeba poctivě uvést, že s ní začali právě heretikové, nikoli Katolická církev. K zabíjení jinověrců, konkrétně katolíků, sáhla jako první ve středověku sekta katarů al-

bigenských, prohlašující Boha a ďábla za rovnocenné bytosti a popírající božství Kristovo, jež se rozšířila ve 12. stol. na jihu Francie. Teror proti katolíkům, napadání duchovních osob a jejich vraždění byly ideovým programem těchto bludařů. Český jezuita Konrád Kubeš ve své Apologetické abecedě uvádí stížnosti místních kronikářů, že v Toulousu a Béziersu, albigenských baštách, se nemohl kněz nebo řeholník ukázat ve městě v duchovenském oděvu, jinak mu hrozila smrt, biskup mohl vyjít jen se silnou stráží. Albigenští se nezastavili r. 1209 ani před papežským legátem Petrem z Castelnovy, který přijel, aby s nimi v míru diskutoval – a zavraždil jej. Kruté zkušenosti s touto sektou, která musela být nakonec vojensky rozdracena, přiměly tehdejší státní i církevní autoritu, aby přehodnotily dosavadní odmítání trestu smrti za herezi. Nicméně, jak poznamenává Vittorio Messori ve svých „Černých kartách Církve“, nebyli to církevní představitelé, kdo volal po popravách kacířů, nýbrž panovníci, a hlavně lid. Vznik inkvizice je třeba chápat jako snahu církevní autority zabránit živelnému zabíjení heretiků, vyloučit ubližování nevinným a postupovat podle zákona.

Tím nefikáme, že se inkvizice zejména v pozdějších dobách nedopustila špatností a krutostí. Papež Jan Pavel II. se za ně v jubilejním roce 2000 jménem Církve omluvil. To ale nejen nevylučuje, nýbrž dokonce předpokládá pravdivé poznání, které odsouvá stranou všechny zlomyslné výmysly. Ty jsou v nejnovější době šířeny především pracemi Umberta Eca a autora „Velké encyklopedie středověku“ Le Goffa. Proto právě Svatý otec má enormní zájem na důkladném zmapování problematiky. V Římě letos proběhla na toto téma konference historiků, její výsledky, shrnuté v publikaci o 800 stranách, dostal Jan Pavel II. do rukou. Vyplyvá z ní, že inkviziční procesy v 98 procentech případů končily buď osvobozením nebo trestem vězení, počet upálených na hranici se v období mezi 13.-18. stol. pohybuje v celé Evropě v počtu několika tisíc. Mezi nimi se nacházely nejenom osoby odsouzené za setrvávání v bludné nauce, ale také žháři církevních objektů, vrahové duchovních, pachatelé násilí na řeholnicích atd. Rovněž užívání mučení bylo u církevních soudů vzácným jevem, což upravovaly rigorózní předpisy. Mezi inkvizitory se vyskytli i lidumilové, světci a mučedníci pro víru

(např. dominikán sv. Petr Veronský, augustinián bl. Petr Arbués z Epily aj.). Církevní inkvizice se jen výjimečně zabývala delikty čarodějnictví a na rozdíl od světských soudců, kteří v 16. a 17. stol. nesou především v Německu hlavní vinu na krvavém protičarodějnickém běsnění, obviněné převážně osvobozovala. Nejméně lidí, odsouzených k smrti církevní inkvizicí, vykazují Papežský stát a italská knížectví, dále Irsko a Polsko. Od církevní inkvizice nutno odlišit inkvizici španělskou, která byla světským soudem, i když vedeným kněžími. Ta se sice dopustila více špatných skutků než inkvizice církevní, nicméně i tady je třeba odmítnout lži. Počet jejích obětí, jak vyplývá z uvedené konference, nečinil 10-30 tisíc za období 15.-18. stol., jak se původně myslelo, nýbrž kolem 3 tisíc. Teze o statisících upálených, jak uvádějí některé učebnice dějepisu, jsou vyhanou osvětskou fantasmagorií. I španělská inkvizice má na svém kontě podstatně více osvobozených než odsouzených, i zde se užívalo mučení jen zřídka.

Tím samozřejmě trest smrti pro heretiky a mučení neospravedlnujeme. Poprava člověka jen za jeho předsvědčení (např. našeho Jana Husa), byť sebescestnější, je neobhajitelná zejména proto, poněvadž celých prvních 12 staletí církevní nauka trest smrti pro heretiky odmítala. Kategoricky je třeba zejména odsoudit zneužívání inkvizice k ryze účelovým a vykonstruovaným procesům, jejichž obětí se staly např. rytířský řád templářů počátkem 14. stol. nebo o více než 100 let později sv. Jana z Arku. Dnešní omluvy za tyto skutečnosti však neprávem vyvolávají u některých katolíků pocit hanby za minulost své církve, jako by právě ona byla viníkem té nejhorší intolerance a krutosti ve středověku. Přesně toto potřebují nepřátelé Kristovi: aby věřící propadli depresi z historie středověkého katolicismu, která má být vylhaně prezentována pouze jako soupis ukrutných poprav nevinných lidí jenom za jejich přesvědčení. Katolík, ovládaný touto vnitřní tísní, je potom těžko schopen získávat druhé pro Krista, naopak sám postupně začíná ztrácet víru.

Platí pravda padni komu padni, jenže nutno ji vidět v dějinných souvislostech. Katolická církev skutečně v období 13.-17. stol. souhlasila s trestem smrti vůči kacířům, což odmítala. Avšak první, kdo začal se zabíjením lidí jen pro jejich odlišné přesvědčení, byli heretikové, konkrétně sekta albigenských. V jejich

šlápějích kráčeli i naši husité, sám jejich kronikář Vavřinec z Březové píše o více než 10 tisících popravených katolících, kteří odmítli souhlasit s jejich bludy. Počet obětí husitů v Čechách během pár let je tak vyšší než počet obětí inkvizice za půl tisíciletí v celé Evropě, jenže husité jsou glorifikováni jako nositelé ideje svobody, zatímco katolíci demonizováni jako výkvět vši krutosti.

Legalizace trestu smrti pro heretiky a inkvizice byly zoufalým projevem sebeobrany Katolické církve a státu. V sázce byla celá křesťanská civilizace, již s velikou námahou budovali misionáři, kteří za to položili i své životy (sv. Vojtěch, sv. Bonifác aj.),

do ohrožení se dostala monogamní rodina, zpochybovaná a napadaná mnoha bludaři, křesťanská charita, poznamenaná obrovským množstvím skutků obětavé blížeňské lásky, sociální spravedlnost a řád. Heretikové neváhali sáhnout k teroru, aby toto všechno zničili, proto obranná reakce katolicismu nemohla probíhat „v rukavičkách“. Uznáváme, že šlo někdy o obranu nepřiměřenou na úkor nevinných, jenže není nejmenšího důvodu, aby se katolík za minulost své církve styděl, zvláště pak když ti, kteří se ve středověku provinili početnějšími a horšími projevy intolérance a násilí, jsou naopak vynášeni jako „tolerantní“.

Radomír Malý

Homosexuální útok proti svobodě slova a myšlení

Ludvík Vaculík měl jednou tu „drzost“ vyslovit to, co si myslí většina obyvatel naší země, ba dokonce co si vždy myslela i většina lidí v dějinách: totiž že homosexualita není normální a homosexuálové by tudíž neměli stahovat linii normality ke své úchylice. To Vaculík napsal; a napsal tak naprostou pravdu.

Homosexuální aktivisté říkají, že homosexualita je pro ně normální a přirozená stejně, jako je normální heterosexuality pro nás ostatní. Tím ale prozrazují, že vůbec nechápu, co je normální a přirozené. Sugerují nám totiž, že normální a přirozené je to, k čemu je člověk přitahován. Homosexuálové jsou zajisté sexuálně přitahováni k osobám stejného pohlaví. To je ale ještě normálními nedělá. Kdyby tomu tak bylo, pak i pedofilové by byli normální. I zoofilové. I nekrofilové. Prostě člověk může být sexuálně přitahován k různým objektům, živým i neživým, lidským i nelidským. Ale to neznamená, že to všechno je normální. Normální je totiž jen to, jak to má v přirozeném řádu věcí být. A v přirozeném řádu věcí to má být tak, že muži mají být přitahováni k ženám a ženy k mužům. Vše ostatní je odklon od normy, odklon od přirozenosti, latinským slovem *deviatio*. A ti, kdo touto odchylkou a zároveň i úchylnou trpí, jsou – bez urážky – devianti.

Uvedme si to na příkladu slepoty. Pro člověka – pro každého člověka – je přirozené a normální vidět,

tj. nebýt slepý. Bohužel někteří lidé se rodí – a tedy vůbec za to nemohou – jako slepí a nikdy nic nevidí. Je proto správné o nich říci, že jejich normálem a jejich přirozeností je slepota a nevidět? To nikoli; pro člověka jakožto člověka – tedy pro každého člověka – je normálním a přirozeným vidět a tedy nebýt slepý. Každý člověk má potenci vidět. Bohužel u některých lidí – těch nevidomých – tato potence není naplněna. V jejich případě se tedy jedná o odklon od normálu, nikoli o normu či standard. Na druhé straně přirozeností židle je nevidět. Židle ze své přirozenosti nevidí. Nelze však říci, že židle je slepá. Židle není „slepá“! To proto, že přirozeností židle – na rozdíl od člověka – je nevidět. Slepý může být jen ten, komu je přirozené vidět. Ten samotný fakt, že člověk může být slepý, ukazuje, že normou – přirozeností – pro člověka je vidět. A když nevidí, znamená to deficit (nedostatek) či deviaci (odklon) od něčeho normálně a přirozeně lidského.

Stejně je to i s homosexualitou: pro člověka – pro každého dospělého člověka – je přirozené a normální být sexuálně přitahován k osobě jiného pohlaví. Pokud je někdo přitahován k osobě stejného pohlaví, nebo ke zvířeti, nebo k mrtvole, nebo k věci, není to jeho novou přirozeností, nýbrž odklonem – tj. deviací – od lidské přirozenosti a normálu. Ještě jednou: pokud je homosexualita pro homosexuály „nor-

mální“, proč není taky „normální“ pedofilie, zoofilie či nekrofilie pro pedofily, zoofily a nekrofilly? A mají taky oni dostat společenské uznání? „Registrované partnerství“? Existuje pak vůbec něco, co by bylo možné nazvat sexuální úchylnkou? Pokud vše, k čemu je člověk sexuálně přitahován, je nutně normální, pak neexistuje nic nenormálního. Ani to, kdyby byl někdo sexuálně uspokojován při sadistickém, bestiálním mučení jiné lidské bytosti. To by podle této logiky bylo pro něj taky „normální“.

Ten zásadní spor je o to, zda to, co je lidsky normální a přirozené, je dané a neměnné, a zároveň nahlížené rozumem, anebo zda je to svévolně určeno lidskou vůlí. Je to tedy spor rozum versus vůle. V tom prvním případě rozum odhaluje a poznává to, co je správné; v tom druhém případě si to určuje vůle toho kterého člověka. Esenci západní civilizace – ať již přítomnou v jejím kořenu židovském či v antickém kořenu řecko-římském, anebo mohutně zvýrazněnou křesťanskou syntézou kořenů obou – je, že normalitu a správnost odhaluje rozum. Proti této západní civilizaci vypukla ve 20. století totalitní revoluce. Nacisté i komunisté tvrdili, že o tom, co je normální a správné, rozhoduje vůle – ta jejich. Říkali: západní civilizace sice učila, že Žid (nacisté) / kulak (komunisté) je člověk, má plně lidskou přirozenost, a proto nesmí být svévolně zavražděn, ale to je překonané! Normy, ty určuje naše vůle! My sami si je tvoříme! Tu samou mentalitu svévolného „tvoření“ norem sdílí i homosexuální hnutí.

Po listopadu 1989 u nás panoval velice liberální *modus vivendi*. Co dělají dospělí homosexuálové ve svých ložnicích, je jejich věc. Nikdo je nebudě za to kriminalizovat. Ostatní však mohou mít na homosexuální aktivity negativní názor. Tento *modus vivendi* však zuřivě napadlo homosexuální hnutí. Začalo požadovat ne toleranci pro sebe, kterou již mělo, nýbrž to, aby celá společnost uznala jejich orientaci za normální a rovnocennou s orientací heterosexuální. A tento svůj požadavek netolerantně vnucuje nám všem ostatním, celé populaci. Dokonce někteří z nich požadují, aby již pouhé vyslovení nesouhlasu s homosexuálními aktivitami bylo považováno za zločin proti lidskosti – tzv. zločin „homofobie“ – a ti, kdo jej „spáchají“, byli kriminalizováni. Jinými slovy to, o co se tady jedná,

je pod homosexuálním praporem masivní útok proti svobodě slova.

To je však věc, se kterou se nikdy nesmíříme. Respektujeme právo na soukromí, ale nikdy nás nikdo nepřinutí homosexualitu prohlásit či považovat za normální.

Roman Joch, Občanský institut

Pastor uvězněn za biblický názor

Švédsko. Na měsíc do vězení byl odsouzen pastor letniční církve Ake Green, který v kázání řekl, že „homosexualita je rakovinný nádor v těle společnosti“. Soud to označil za porušení antidiskriminačního zákona. Green u soudu své výroky nepopřel a řekl, že ve své řeči vysvětlil biblický pohled na homosexuální chování.

Kathnet 7. 7. 2004

I Váš názor má hodnotu

Vážení čtenáři, podle předběžných informací bude koncem září nebo začátkem října probíhat v Parlamentu České republiky druhé čtení návrhu zákona o registrovaném partnerství. (V prvním čtení z 18.6.2004 padl návrh na zamítnutí návrženého zákona, ale to nebylo přijato poměrem hlasů 72 k 49.) Poslanci se často rozhodují na základě přesvědčení, zájmu a „tlaku“ svých voličů. Prosíme Vás tedy, abyste napsali svým poslancům a několika slovy vyjádřili svůj nesouhlas s takovým zákonem ohrožujícím fungování normální heterosexuální rodiny (jeden muž - jedna žena). Vaše dopisy ať jsou krátké např. následujícího znění:

Vážený Poslanče, vážená Poslankyně, vyjadřuji svůj nesouhlas s přijetím zákona o registrovaném partnerství, neboť to odporuje přirozenému zákonu a oslabuje pozici tradiční rodiny, která si především zasluhuje právní ochranu.

Pod text připojte svůj podpis a odešlete na adresu:
 Parlament České republiky
 Poslanecká sněmovna
 Sněmovní 4
 118 26 Praha I - Malá Strana
 Elektronická pošta: posta@psp.cz

Život v důvěře v Boží dobrotu

fotob.B

V roce rodiny se snažíme přiblížit našim čtenářům hodnotu rodiny, a proto zveřejňujeme rozhovory se zajímavými rodinami. Tentokrát jsme oslovili rodinu Dvořákovu, která se může pochlubit svými deseti ratolestmi a dobrou rodinnou atmosférou.

Jak jste prožívali svou svobodu před svatbou a po ní?

Jiří: Před svatbou jsem byl svobodný, po svatbě se cítím také svobodný. Povinnosti, které s sebou přináší manželství, mne nijak nesvazují.

Alena: Svě dětství vnímám jako smutné, a to z několika důvodů. Jednak mi umřela maminka, když mi bylo 11 roků, čímž jsem ztratila blízkou osobu. Zůstala jsem s tatínkem, ale ten se mi moc nevěnoval, vychovávala mě tedy babička. Jako malá jsem byla pokřtěná, ale nic víc, takže jsem byla prakticky nevěřící a smyslem života v mládí byl pro mě volejbal. Když jsem se vdala, získala jsem milujícího manžela, a také jsem našla víru a s ní smysl života v Bohu.

Cítili jste se někdy nesvobodnými?

Jiří: Nesvobodným se člověk stává tehdy, když se nechává svazovat svými představami, které nejsou naplňovány, a je z toho pak nešťastný. Naopak, když se člověk snaží svůj život přijímat z ruky Boží, pak se zbytečně neznepokojuje každodenními starostmi a problémy, ale v důvěře v Boží dobrotu je postupně řeší.

Jaké jste měli představy o společném životě?

Jiří: Co se týká vztahu v manželství, tak nějak jsem si to představoval. Očekával jsem, že se na manželku budu moci spolehnout, že si budeme vycházet vstřík a společně budeme na sebe brát odpovědnost za sebe navzájem a za rodinu. A u nás to tak je.

Alena: Moje představa o manželovi byla, jak to u dívek bývá, že si vezmu hodného muže, který nebude pít ani kouřit a nebude chodit do hospody. To se mi splnilo. Ba, má představa byla velmi překonána.

Nikdy jste neprožívali nějaké těžkosti ve vzájemném vztahu?

Jiří: Samozřejmě že těžkosti byly. Řekl bych ale, že vyplývaly z nedorozumění. Každý z nás si z domu přinesl své zvyky, na které ta druhá strana nebyla zvyklá. Občas se stalo, že jsem byl jedním manželek zraněn. V prvním okamžiku jsem si myslel: „Ona udělala chybu, měla by přijít a omluvit se ona, ne já.“ Časem, jak jsem to v sobě nosil, tak jsem zjišťoval, že i já mám na vzniklé situaci svůj podíl. Když toto ve mně vyhrálo, tak jsem šel

za Alenkou a políbil ji. Problém byl pryč. Potom jsme si vše vysvětlili a zjistili, že šlo o nedorozumění. Nikdy se nestalo, aby slunce zapadlo nad naším hněvem.

Alena: Když jsem viděla, že se manžel ve vztahu ke mně změnil, že ho něco zlobí, tak jsem z toho byla velmi nešťastná. Zvažovala jsem, co jsem udělala špatně, ale také jsem si říkala, že i on mohl jednat jinak. Než jsem se dopracovala k nějaké omluvě, tak většinou on byl u mě první.

Vztah dvou lidí se vyvíjí a má své etapy. První etapou bývá zamilovanost, kdy mladí vidí na svém protějšku jen to nejlepší a nepřipouští žádnou chybu, pak ovšem přichází jisté vystrážlivění, což se pro některé stává kamenem úrazu. Jak se to odehrálo u Vás?

Alena: Mohu říci, že nějaké velké vychladnutí jsem nezažila. Když říkám lidem, že jsem šťastná, tak se na mě dívají podezřívavě. Asi mi nevěří, ale je to tak. Manžela mám ráda od začátku až doteď a dá se říci, že se na něho těším tak jako před těmi jednadvaceti lety.

Jiří: V té počáteční zamilovanosti jsem se cítil trochu svázaný a někdy jsem si říkal: „Už abych se oženil.“ Přesto nějaký významný přechod od zamilovanosti k lásce všedního dne jsem nezaznamenal. Nyní je to takové klidnější, „v pohodě“.

Vy máte spolu deset dětí. Jak to přijímá okolí? Necítíte někdy, že se lidé na Vás špatně dívají?

Alena: Většinou jsou lidé překvapení a podivují se, jak to zvládáme. Nesetkala jsem se však s tím, aby nám někdo říkal: „Co blázníte?“

Jiří: To se člověk asi přímo nedozví. Ale je mi jasné, že se někteří nad námi pohoršují. Dnes mají rodiče v průměru jedno dvě děti. Mít více dětí není zvykem, proto to někteří považují za nenormální. Původně jsem měl představu, že budeme mít tak tři děti. Nyní jich je více než 3x3, ale jsem tomu rád. S každým dítětem cítím, že rosteme v lásce.

Asi se většinou lidé ptají, jak to zvládáte po finanční stránce...

Jiří: Jsem osoba samostatně výdělečně činná. Pracuji jako stolař a spolu s jedním kolegou máme sdružení. Práce je, zakázek je dost, takže příjem máme pravidelný. K tomuto přistupují sociální příplatky a přídavky na děti.

Alena: Já jsem vyučená kuchařka. Chvilí jsem pracovala v Padovci v Brně, ale teď už přes dvacet let vařím doma. Možná si řeknete, že pro deset dětí bude toho hodně potřeba, ale u nás na vesnici nám lidé pomáhají a nosí toho „hromady“, hlavně oblečení. Ve městech se lidé tolik neznají, takže tam to bude asi jiné.

Nevadilo Vám, že Vaše děti nosí obnošené věci?

Jiří: S tím jsme si hlavu nedělali. Víte, jsou hezké věci, i když je už někdo nosil. Oblečení by nemělo být v životě na prvním místě. To, že z dětí vyrostou kvalitní lidé, nezávisí na tom, zda nosili oblečení nové nebo použité.

Nestalo se někdy, že jste byli s penězi tak říkajíc „na doraz“?

Alena: To bylo po naší první stavbě, kdy jsme byli finančně hodně vyčerpaní. Tehdy jsem si chodila k sousedům občas půjčit.

Jaká byla reakce lékařů, když jste měli jedno dítě za druhým?

Alena: Když jsem čekala sedmé a osmé dítě, tak se mi zdálo, že se na mě doktoři dívají, jako bych

byla nenormální. Ale u dalších dětí jsem z jejich strany cítila obdiv.

Hodně jsme si vytrpěli se sedmým dítětem, u něhož měli lékaři podezření, že bude postižené, a proto nás posílali na interrupci. To jsme však odmítli a byli jsme připraveni přijmout i postižené dítě. Nakonec se nám narodila zdravá Klárka.

Co Vás spojuje?

Jiří: Člověk nad tím ani nepřemýšlí. Myslím, že je to v první řadě víra, která nám udává směr. Potom jsou to různě rodinné aktivity.

Alena: Když jsme spolu chodili, Jirka se mě přímo zeptal na víru a zda budu souhlasit s křesťanskou výchovou dětí. Já, protože jsem ho měla ráda, jsem neměla nic proti. Navíc sama jsem se začala postupně zajímat o víru, a když jsem měla nějaký problém, tak jsem šla za Jirkou, který mi to většinou dokázal vysvětlit. Nyní si bez Boha nedokážu život představit. Takže jedním z hlavních bodů, co nás spojují, je víra.

Modlíte se spolu?

Alena: Ráno, když se děti vypravují do školy, tak se s nimi pomodlím nějakou tu kratší modlitbu. Potom se modlíme u společného oběda.

Jiří: Večer se modlíme vlastními slovy a zakončíme pak společným otčenášem. Nechceme to moc natahovat. Ve školním roce mají naše aktivity svůj řád, takže se málokdy stane, že se večer společně nemodlíme. O prázdninách je to jiné.

Co považujete za důležité při výchově dětí?

Jiří: Chtěl bych jim přiblížit Boha tak, aby ho přijaly do svého života a nakonec, aby získali spásu. Ostatní věci se od toho už pak automaticky odvíjejí. Samozřejmě výchova k víře není jednoduchá. Když dítě řekne: „Nepůjdu do školy,“ tak se odpoví: „Musíš, a hotovka.“ Ale když řekne: „Nepůjdu do kostela,“ tak to už nejde, musíme hledat jiné cesty. Podstatné je, aby se o problémech ve víře, ale i o ostatních věcech, mluvílo. Občas se cítím bezradný a tehdy mi nezbývá, než všechno svěřit Bohu v modlitbě. Mohu říci, že mi Bůh jednou nvnukl myšlenku, jak postupovat.

Takže jste vždycky všechno zvládli?

Alena: U prvních dětí jsme byli mladí a říkali jsme si: „Tak, teď je budeme vychovávat, aby byli dobří.“ Mysleli jsme, že je to všechno na nás,

foto: o.B

ale s postupem času jsme zjistili, že je třeba děti vkládat do Božích rukou, jinak toho sami moc nezmůžeme.

Jiří: Ano, u těch prvních dětí jsem to velmi stavěl na sobě. Někdy jsem to pak neunesl a byl jsem z toho nešťastný. Tehdy jsem se ponořil do modlitby a prosil jsem Boha, aby mne vedl, když já to nezvládám.

Který věk hodnotíte jako nejnáročnější?

Alena: Každý věk má svoje. Kolem těch malých se musí všechno udělat, což je někdy velmi náročné. Ti starší jsou už celkem samostatní, avšak začínají mít „svou hlavu“ a je třeba bdít, aby se jejich myšlení rozvíjelo správným směrem.

Jiří: Řekl bych, že nejnáročnější to je, až jsou vychovaní. Když už jsou dospělí, tak je může člověk jen málo ovlivňovat. To už pouze tím příkladem a svěčováním do Božích rukou. Vedení těch malých se mi zdá celkem snadné. Stačí, když je člověk má rád, a není zapotřebí žádných složitých metod.

Vaše nejstarší děti už se pomalu dostávají do věku, kdy si začnou hledat životní partnery, co byste jim k tomu poradili?

Jiří: Člověk by si měl sestavit žebříček hodnot, na nichž bude stavět, a na prvním místě by měl být Bůh, vždyť On je cílem života. A jestliže chtějí žít svou víru naplno a k ní vést i své děti, tak bych jim poradil, aby se dívali, zda je jejich milá polovička věřící, protože pak to budou mít jednodušší, když i ona bude mít stejné smýšlení.

Pokud si však vyberou partnera nevěřícího, měli by zvážit, zda to pak ve společném životě unesou,

vždyť není jisté, zda jeho milá alebo milý najde víru. Preto by sa mali snažiť, aby sa tak stalo.

Ďalej by som poradil, aby si všimli, ak sa ten jejich partner chová k jiným ľuďom, k rodičom, k známym, alebo k cudzím ľuďom. Je totiž veľmi pravdepodobné, že až ochabne zamilovanosť a život sám bude k nim náročný, že sa partner začne rovnako chovať i k nim. Keď by to nevideli alebo nechceli vidieť na začiatku, potom by boli veľmi sklamaní.

Pak ak si všimajú, že žebříček hodnot jednej strany nie je v zásadnom rozpore s žebříčkom hodnot druhej strany. Myslí si, že na druhom mieste v žebříčku by mala byť rodina. Pokiaľ je tam niečo iného, napr. kariéra, šport, večírky atď., tak to pre manželstvo nie je dobré.

Děkují za rozhovor a přeji Vám i celé Vaší rodině mnoho Božího požehnání.

br. Bohdan

Ako sa Íri naučili modliť ruženec

Írsko je krajinou mučeníkov a vynaváčov. Tamajší katolíci si veľa vytrpeli pre vieru. Ale nepoddali sa. Keď Írsko nemalo kostolov ani kňazov, otcovia rodín večer čo večer so ženami a deťmi sa spolu modlili ruženec. Mohlo by sa povedať, že touto modlitbou zlomili moc prenasledovania.

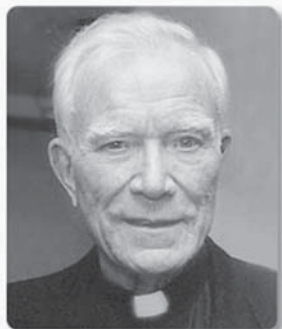
Večer čo večer modlila sa ruženec aj rodina Peytonovcov v Caracastle. Keď sa Peytonovci brali, prvý spoločný ruženec sa modlili na úmysel, aby Boh chránil a požehnával ich rodinný kozub a zaplnil ho mnohými veselými a dobrými deťmi. V tejto rodine sa pred prvou svetovou vojnou narodil aj syn Patrik. O svojej rodine hovorieval, že v nej bolo ozaj veľa detí, ale ešte viac lásky a jednoty.

Patrik Peyton sa roku 1928 vydal za prácou do Ameriky. Prišiel do Serantonu v Pensylvánii, kde žili jeho tri sestry. Najprv pracoval ako obyčajný robotník. Neskôr sa stal kostolníkom. Koncom roku 1929 boli v katedrále svätého Petra misie. Po ich ukončení šiel Patrik i jeho mladší brat Tomáš do seminára Kongregácie misionárov svätého Kríža v Indiane.

Bratia usilovne študovali. Patrik však dostal suchoty. Vo februári 1939 musel opustiť seminár a odísť do nemocnice. Lekári povedali otvorene: „Už vám nepomôžu žiadne lieky. Mohla by vám pomôcť iba trojnásobná operácia pľúc. Tieto operácie a modlitby sú vaša jediná nádej.“

Beznádejne chorého bohoslovca Patrika Peytona prišiel do nemocnice navštíviť aj jeho profesor dogmatiky. Povedal mu: „Tri operácie môžu byť dobrá vec, ale viera je lepšia. Matka vás naučila vrúcne sa modliť, nuž proste nebeskú Matku, aby vám ona zachránila život. Neprestávajte unávať Pannu Máriu a uvidíte, že vám pomôže. Či nie sme všetci zobračkami Božej milosti na tejto zemi?“

Patrik sa chytil ruženca ako topiaci sa človek záchranného lana. Modlil sa veľa a vrúcne. V Írsku sa s ním modlila matka a v Amerike jedna jeho sestra. Matka náhle umrela a sestra tiež. Patrik bol presvedčený, že obe ponúkli Bohu vlastné životy za jeho život. Posledné slová jeho sestry zneli: „Povedzte mojim bratom Patrikovi a Tomášovi, že ak sa stanú kňazmi, túžim po tom, aby boli kňaz-

Patrik Peyton

mi podobnými Ježišovi Kristovi, nášmu najvyššiemu veľkňazovi.“

Patrik vyzdravel bez operácie. Dokonca s dišpenzom bol vysvätený na kňaza spolu so svojím bratom Tomášom.

Od svojej vysviacky rozmýšľal, ako by sa Božej Matke odplátil za navrátenie zdravia. Najprv chcel na jej počesť postaviť krásny kostol, aj keby peniaze na stavbu mal chodiť zobrať s klobúkom v ruke. Predstavení mu však povedali rozhodne „Nie“. Patrik Peyton uvažoval ďalej. V poslednú januárovú nedeľu roku 1942 prišiel na myšlienku zaplatiť svoj dlh vďačnosťou Matke Božej šírením modlitby ruženca v rodinách. Šiel na vec

americkým spôsobom. Vyhľadal správkyniu istej štátnej rozhlasovej stanice a poprosil ju, aby mu umožnila 15 minút týždenne rozhlasom propagovať modlitbu ruženca v rodinách. Bola to protestantka a odmietla jeho prosbu. Modlitba, a ešte k tomu ruženec? To predsa pre Ameriku nie je žiadny biznis...

Patrik už odchádzal smutný z jej pracovne, ale dostal nápad a predniesol posledný argument: „Toľko iste pochopíte, že v rodinách, kde sa všetci po večeri budú spolu modliť ruženec, nebude manželskej nevery. Matky nebudú zanedbávať mužov a detí chodením na jalové večierky. Otcovia nebudú utekať do klubov. Je vojna. Pre mnohé rodiny spoločná modlitba bude znamenať rozmnoženie nádeje.“ Správkynia sa zamyslela, pochopila a - súhlasila.

Prednášky z rozhlasu sa začali pod heslom *Spoločná modlitba upevňuje rodinu*. Kňaz Patrik Peyton odporúčal rodinám každý deň hneď po večeri konať krátku

modlitbu ruženca. Zdôrazňoval pritom, že modlitba nemá trvať dlhšie ako desať minút.

Spoločná modlitba v rodinách sa ujala nad očakávanie. Ružencovú reláciu za krátky čas vysielali stovky súkromných i štátnych rozhlasových staníc. Účinkovali v nej aj najznámejší filmoví herci - katolíci z Hollywoodu, ako Bing Crosby, Joan Leslie, Ethel Barrymore a ďalší.

Po prvom roku vysielania ružencových relácií sa v Amerike vravelo, že nič nemohlo viac prispieť k upevneniu amerických katolíckych rodín ako spoločné večerné modlitby. Odtedy už v Amerike pribudli státisíce rodín, pre členov ktorých je úplne prirodzené, že sa po večeri majú spoločne pomodliť ruženec.

Patrik Peyton sa s týmto nádherným úspechom neuspokojil. Keď mal zabezpečenú spoluprácu asi 50 hollywoodskych hviezd, založil rozhlasové „rodin-

né divadlo“, určené predovšetkým manželstvám v kríze. Už prvá hra *Útek z domova* mala úspech. Stanica, ktorá ju vysielala, dostala list od mladých manželov, čo boli na ceste do Rena, aby sa tam dali rozviesť. Pod dojmom hry od toho upustili a miesto na „útek z domova“ dali sa na „návrat domov“. Rozhlasové rodinné divadlo Patrika Peytona vzniklo 13. februára 1947 a mnohým deťom zachránilo otcov, matky a teplo, vyžarujúce z rodinného kozuba.

Apoštolát Patrika Peytona prostredníctvom rozhlasu, filmu i tlačou sa rozrástol do obrovských rozmerov. Íri sú na tohto svojho kňaza neobyčajne hrdí, a to rovnako v Amerike i doma v starej vlasť. Patrik Peyton sám však ostal skromný a utiahnutý. Keď niekto pred ním obdivoval jeho nádherné obrodné dielo, odpovedal obvykle: „Ja som neurobil skoro nič, to všetko robí Matka Božia...“

převzato z Posol 10/220

PRAVÁ LÁSKA ČEKÁ

Všetchno začalo na počátku 90. let. V dubnu 1993 baptistický pastor Richard Ross z města Nashville v USA shromáždil 59 mladých lidí, kteří složili přísahu zachování pohlavní čistoty až do svatby. Hnutí dostalo název „Pravá láska čeká“. V průběhu několika málo let se stala tato iniciativa nesmírně populární ve všech křesťanských denominacích, také v Katolické církvi. Dnes jsou do ní zapojeny už miliony mladých lidí. Samozřejmě to zdaleka není většina současné generace teenagerů, nicméně rychle rostoucí počet signatářů tohoto závazku je velikou nadějí do budoucna.

„Pochopil(a) jsem, že opravdová láska čeká, proto se zavazují před Bohem, před sebou

samým, svojí rodinou, přáteli, před mým budoucím manželským partnerem a dětmi, které přijdou, že až do svatby nebudu mít žádný pohlavní styk.“ Tak zní obsah slavnostního slibu, který každou neděli skládají v katolických, pravoslavných a protestantských svatyních v USA tisíce mladých chlapců a dívek. Někde se tak děje i na stadionech a sjezdech tohoto

Baptistický pastor Richard Ross, zakladatel hnutí True Love Waits (Pravá láska čeká).

zpěvačka
Rebecca St. Jamesová

V r. 1997 ve Washingtonu na závěr kongresu hnutí bylo umístěno na trávníku poblíž Bílého domu 250 tisíc lístků s podpisy pod tento slib. V některých amerických školách vznikly „kluby panen“, na ulicích lze potkat mladé lidi s nápisy na košilích typu: „Žádám sex“, „Protože Tě miluji, nepůjdu s Tebou do postele před svatbou“, „Prezervativ nechrání srdce“ apod. Samostatnou katolickou větev tohoto hnutí vede kněz William Carmody z Denveru (stát Colorado).

Odhaduje se, že až 16 procent děvčat a 10 procent chlapců ve věku zhruba 15-25 let se rozhodlo v Americe složit tento slib. Hnutí se šíří dál, vznikly první organizace v Evropě i v Africe. V sousedním

basketbalista
A. C. Green

hnutí. Slib mohou bez nejmenších problémů uzavřít i ti, kteří už pohlavní styk měli, na to se totiž nikdo neptá. Co bylo, bylo – teď se člověk rozhoduje znovu pro úplně jiný, čistý život. Po slibu dostávají mladí lidé stříbrný prsten, který je viditelným znamením jejich rozhodnutí.

Miss Ameriky roku 2003
Erika Haroldová

Polsku je známo pod názvem „Hnutí čistých srdcí“ a stojí pevně na katolických základech. Slib čistoty až do sňatku je tam spojen s touto modlitbou: „Pane Ježíši, děkuji Ti, že jsi mne miloval láskou, která pozvedá i z nejtěžších pádů a léčí i nejbolestivější rány. Očisti mé srdce ode všeho zla, které mi nedovoluje zakusit dar

čisté lásky a těšit se z něho. Odevzdávám Ti, Pane, svou paměť, rozum, duši i tělo s mojí pohlavností a slibuji, že nebudu mít sexuální styk až do doby, kdy uzavřu svátost manželství. Zároveň se zavazuji nečíst, nekupovat a nesledovat časopisy, programy a filmy s pornografickým obsahem, slibuji, že se budu denně modlit, číst Písmo svaté, pravidelně přistupovat ke svátosti smíření a často přijímat Tělo Páně. Pane Ježíši, buď jediným Pánem mého života. Uč mne kontrolovat můj pohlavní pud a myšlenky. Prosím Tě o pomoc, abych unikal všemu, co činí závislým a zotročuje, zvláště cigaretám, alkoholu a drogám. Nauč mne žít a jednat tak, aby v mém životě byla láska tím nejdůležitějším. Maria, Matko moje, veď mne cestami víry k samému zdroji Lásky, k Ježíši, abych vždy jenom v Něho doufal a Jemu věřil. Amen.“

Tento „výbuch pruderie“ mezi mládeží je pro odborníky šokem. Italská psychologka M. R. Parsiová to vysvětluje následovně: „Svět se stal

baseballista
Brett Butler

skupina
Point of Grace

tak zkaženým, že lidé cítí potřebu útěku od zkomercializovaného sexu a návratu k čistotě duše. Dnes jsou neřesti veřejné a ctnosti soukromé. Čistota je formou obrany, cestou vedoucí k diskretnímu a nevysovitelnému štěstí.“ Sociologové chápou tento fenomén i jako vzpouru dnešní mládeže proti generaci svých rodičů, která organizovala revoluci roku 1968, jež byla i bojem za „volnou lásku“ a „svobodný sex“. Tyto pseudohodnoty vyvolaly rozvraty rodin, jejichž obětí se stala právě nynější mládež, proto ty projevy odporu. Příkladem jdou i některé hvězdy. Např. Miss USA roku 2003 Erika Haroldová hrdě prohlásila ke zděšení pořadatelů v televizi, že za nejdůležitější dobro pro sebe pokládá „zůstat až do svatby pannou“. Podobně se vyjádřily také miss některých jednotlivých států USA. Předmanželskou čistotu propagují i jistí populární zpěváci, např. Rebecca

St. Jamesová, Jessica Simpsonová nebo skupina Point of Grace. Ke slibu sexuální abstinence až do sňatku se zavazují i známí sportovci, např. basketbalista A. C. Green nebo baseballista Brett Butler. To všechno ale působí krásy na čele zastáncům opačné morálky, zvláště těm, kteří mají zisk z antikoncepce, interrupcí a pornoprůmyslu. Britský deník „The Independent“ zveřejnil v květnu letošního roku varovný článek Johna Hariho pod názvem „Brigády panenství“, kde varuje Evropu před invází tohoto hnutí z Ameriky a jak jinak – hlavním „viníkem“ je Katolická církev. Kéž by tento požehnaný trend nadále a nezadržitelně s pomocí Boží a na přímluvu P. Marie sílil! A také – kéž by se ujal mezi mladými i v naší vlasti!

Radomír Malý

Zpracováno podle „Gość Niedzielny“ 18.7.2004

Karikatury Boha

vztah s ním spíše narušují, než umožňují. Nakonec i mnozí nevěřící odmítají nikoli Boha, ale jakousi jeho karikaturu, o níž se domnívají, že představuje Boha, protože jim ho někdo takto prezentoval.

Naštěstí se nám sám Bůh přiblížil v Kristu Ježíši („kdo vidí mne, vidí Otce“ J 14,9), abychom ho alespoň částečně mohli poznat, a tak s ním mohli navázat vztah.

Zkusme tedy metodou loupání cibule (odborníci by řekli „negativní teologie“) ve světle učení Bible očistit naši představu Boha alespoň z těch nejhorších nánosů a karikatur.

aneb jaký Bůh není...

Staromódní Bůh

Je „mimo problém“, nerozumí dnešnímu člověku a dnešnímu světu, prostě „ujel mu vlak“... Je to roztrášený stařec s bílým vousem, možná trochu vzteklý a zahořklý, protože ho většina světa nechce poslouchat. Kolikrát už jsme viděli podobného šedovlasého starce na nějaké kostelní fresce a možná museli poslouchat starodávné písničky ze zažloutlého zpěvníku, za dopro-

vodu rozvrzaných varhan, v zatuhlém kostele. Všechno napovídalo tomu, že Bůh a víra patří maximálně do muzea (pokud někam vůbec patří).

Ale: Bůh nestárne

Bůh, v něhož věří křesťané, nestárne, „není zemlenný, není znavený, jeho rozumnost vystihnout nelze“ (Iz 40,28b). Nejde o stařečka, který oplakává staré dobré časy: „Hle, činím něco docela nového“ (Iz 43,18-19) - proti jeho tvůrčím schopnostem jsme všichni nenapravitelní konzervativci!

Bůh spící, vzdálený

Kdosi nazval tuto karikaturu „bohem - hodinářem“: Uvedl všechno do chodu, stanovil přírodní

zákony a vzdánil se. Až svět „dotiká“, přijde vyúčtovat. Podle tohoto pojetí Bůh kdesi existuje, ale svět ponechává svému osudu. O jednotlivce se absolutně nezajímá. Člověk věřící v tuto karikaturu zůstává krédo „co si neuděláš sám, nemáš“. Život je v tomto pojetí jako sisyfovský výstup na skleněnou horu, na jejímž vrcholu Bůh pasivně čeká.

Ale: Bůh je s námi!

Nebeský otec se však představil jako Emmanuel - „Bůh s námi“ (Mt 1,23), jako ten, kdo je nám blíž než my sami sobě, žádný detail našeho života mu není lhostejný.

Bůh policista

Bůh je tu od toho, aby sledoval přestupky, aby je evidoval a trestal. Jinými slovy - strážce zákona. Někteří z nás v dětství možná slyšali: „Pánbůh tě vidí a potrestá!“ Šlo o jasnou výhrůžku. Upřený pohled takového boha vyvolává strach a nejistotu (co zas bude, co jsem zase provedl...). Člověk pak žije v pocitu, že Boží přízeň si musí tvrdě zasloužit, a hlavně: nic se nepromíjí!

Ale: Bůh je milujícím Bohem

Ježíš i apoštolové nám představují docela jiného Boha, jehož láska předchází jakékoli naše snažení a který neodplácí podle našich hříchů. V centru jeho zájmu je člověk a ne jeho přestupky.

Vodič loutek

Takovýto Bůh všechno řídí, nic se na tom nedá ovlivnit, všechno je dáno předem. Člověk nic nena-dělá, nic nezmění. Celý svět i život každého člověka je jakoby neviditelnými

drátky ovládán ze zákulisí. Správný věřící by byl podle této karikatury vlastně uvědoměným Božím otrokem - bez vlastní vůle, bez vlastních názorů, přání a tužeb. Měl by mít „vygumovaný mozek“, protože myšlení je nežádoucí...

Ale: Bůh respektuje svobodu

Ježíš Kristus mluvil o jiném vztahu mezi Bohem a člověkem:

„Nenazývám vás služebníky, ale přáteli“ (J 15,15). Apoštol Pavel zase píše, že křesťané jsou „spolupracovníky na Božím díle“ (1K 3,9). Výstižnou definici tohoto vztahu vyslovil i židovský myslitel Martin Buber: „Dějiny se tvoří setkáním lidské svobody s Boží svobodou, jež se nazývá milostí.“ Tedy žádný otrok, žádné loutky.

Bůh pouze pro případ nouze

Člověk jej vyhledává jen jako „záchranku“ v situacích, kdy selhávají lidské prostředky. V takovémto vztahu ale chybí důvěra. Místo ní nastupuje obchodní komunikace: „Jestli tato věc dopadne dobře, tak slibuji, že...“; „Když se budu měsíc modlit, očekávám, že...“

A když takto Bůh nefunguje, když nereaguje podle našich představ a nepřistupuje na takovéto obchody, ztrácí člověk snadno zájem.

Ale: Bůh je přítel i Otec zároven

Do našeho vztahu s Bohem patří i všechny naše strachy a problémy. V opravdovém vztahu jde však o daleko víc. Bůh naznačuje, že touží po vztahu „otec (matka)-dítě, přítel s přítelem“, manželka-manžel. A dítě přece nevyhledává otce nebo matku, jen když mu dojde kapesné...

Děda mráz,

Santa Klaus

V této karikatuře je Bůh dobráckým dědečkem, který má v popisu práce nosit dárky a vůbec pracovat pro blaho člověka a odstraňovat mu ze života veškeré těžkosti. Je to Bůh tolerantní, a hlavně - nenáročný. Chápe, že jsme slabí, hřích a zlo

omlouvá, v podstatě mu nic nevdává, je dobrák...

Člověku s tímto pohledem se stírá rozdíl mezi bílou a černou. Vůči Bohu neprožívá ani strach, ani lásku.

Ale: Bůh nám nemůže pomoci, nemůže nás zachránit (spasit) bez naší vůle a bez naší spolupráce

Bůh je nesmírně dobrý a milosrdný. Právě proto nás chce vytrhnout z otroctví zla a hříchu, ze začarovaného kruhu vlastního sobectví, který by nás zlikvidoval. Bůh nenávidí hřích, ale hříšníka miluje. Nabízí nám svou pomoc a cestu k sobě. Pro tuto cestu se ale musíme rozhodnout a vydat se po ní!

Trapič

Takovýto „bůh“ si libuje v lidském utrpení stylem „čím hůř, tím líp“. Kdo se má dobře, měl by mít pomalu pocit viny a honem si nějaké trápení vyrobit. Boží vůle se hledá v takovémto pojetí snadno - je to vždy ta horší možnost, vždy to pochmurnější, těžší, nepřijemnější...

Věřící člověk s takovou představou Boha působí tísnivým a útrpným dojmem, i když se může vykazat radikálností a náročnými asketickými výkony. Ve své askezi vidí prostředek k získávání zásluh a uznání u Boha, potvrzení své hodnoty, proto jí tolik vyhledává.

Ale: Utrpení není samo o sobě dobré

I když se křesťanovi utrpení nevyhne a někdy skutečně napomáhá k růstu a očišťování, neznamená to, že je kvalitou samo o sobě. Bůh nám neslibil, že ze světa odstraní veškeré trápení, ale

slíbil nám sílu a pokoj, aby nás nezdrtilo. A již Starý zákon nás ujišťuje, že „z rozmaru lidské syny nepokoří ani nezarmoutí“ (Pl 3,25-33). V evangeliích vidíme, že Ježíš nemoci nerozdával, ale uzdravoval.

„Cosi“ nad námi, jakási „vesmírná vyšší inteligence“

Podle tohoto pojetí je Bůh jen vysoká inteligence vysoko nad námi, vyšší moc, vesmírná všepromikající energie. Ale ne živá bytost, s níž je možné žít ve vztahu.

Člověk vyznávající tuto karikaturu sice rozumem uznává, že Bůh může existovat, nevstupuje s ním však do vztahu, nekomunikuje s ním. Bůh se tak snadno stává věcí mezi jinými věcmi... Tento bůh samozřejmě nezná cit a soucit, ani se mnou, ani se světem.

Ale: Bůh je osoba a partner

Bůh vstupuje do lidských dějin a jedná v nich. Ne jako neurčitá božská síla, ale jako osoba a partner pro člověka. Bůh člověka oslovuje, dává se mu poznat, zve ho, aby s ním vstoupil do hlubokého osobního vztahu. Křesťanská víra pak není jen uznáním Boží existence či pravd nauky o Bohu, ale navázáním a prohlubováním tohoto vztahu s Bohem. Je to život s Bohem. A na vztahu s ním lze postavit svůj život.

To, co si mnoho lidí představuje pod pojmem Bůh, díky Bohu neexistuje.

Karl Rahner

Kateřina Lachmanová a kolektiv
ilustrace: Jan Šnejdar
(zkrácená podoba připravovaného obsáhlejšího pojednání na dané téma; zdroj: www.vira.cz)

JÁ TO CHCI DOKÁZAT!

Kvůli pití byl schopen prodat i své poslední boty. Najednou se něco stalo, že ho nepoznávala ani jeho vlastní matka. Energicky porozbíjel všechny láhve s alkoholem. Co se mu stalo?

Alkoholik

Matt Talbot, Ir, byl ve svém mládí vším jenom ne světcem. Plnil své náboženské povinnosti, ale jeho chování nebylo pro církev chloubovou.

Od mládí, od velmi mladých let, si rád vypil. Kvůli tomu také nikdy neměl peníze. Nejvíce pil, když bral výplatu. Tehdy jeho statečná matka nespala celou noc. Čekala, až se vrátí, opilý, vrávorající. Jak se musela stydět před všemi těmi sousedy. Avšak nedělala scény, byla si vědoma, že syn v opilosti výtčiky stejně nebude vnímat.

Uplakané oči

Když ho uložila do postele, hořce plakala. Své uplakané oči upínala ke Kristovu kříži visícímu na zdi. „Můj Spasiteli!“ volala vroucně. „Naprav ho. Ty víš, že je dobrým chlapcem, ale slabým. Posilni, prosím Tě, jeho vůli.“

Na druhý den, když se Matt probouzel a vstával s těžkou hlavou, bez nálady a viděl uplakané oči své milované maminky, líbal její ruce a sliboval, že se polepší: „Maminko, už nikdy nevypiji ani kapku kořalky.“ Matka však jen nevěřičně kývala hlavou. Věděla, že když nemá peníze, tak nepije, ale i tak je schopen prodat své poslední boty, aby se mohl napít.

Rozbité láhve

Jednou se něco stalo, že ho nepoznávala ani jeho vlastní matka. Mattovi tehdy bylo 25 let. Energicky rozbíjel jednu láhev za druhou a rozbité sklo vyhazoval na dvůr. Potom šel ke svému faráři a sliboval před ním, že alkohol již nikdy nevezme do úst. Jeho matka plakala, tentokrát štěstím. Avšak ve své duši se s nepokojem a rozpaky ptala: Dodrží Matt svůj slib daný Bohu?

Od skleničky k poustevně

Ano, dodržel svůj slib až do smrti. Navíc se stal poustevníkem a svůj volný čas trávil modlitbou a postem. Na úsvitu, když ještě všichni spali, on vstával a v modlitbě chválil Pána. Když kostelní zvon svolával lidi na mši svatou, on již byl v chrámu.

foto:archiv

V práci byl vzorem dochvilnosti a svědomitosti, i když jeho zaměstnání nebylo lehké. Pracoval jako převozní dělník. Jeho kamarádi z práce se mu pošklebovali, ale on již nikdy nevzal do ruky skleničku s alkoholem.

Sponzor

Po večerech často sedával u postele nemocného kamaráda anebo četl křesťanskou knihu. Svými vydělanými penězi umožňoval studia čtyřem chlapcům z chudých rodin. Všichni čtyři se stali misionáři v Číně.

V roce 1925, když se vracel z práce, upadl na ulici a zemřel. Bylo mu sedmdesát let. Brzy nato zazářila jeho vnitřní velikost a svatost. Dnes je na celém světě uctíván. Jeho hrob stále zdobí zapálené svíce a čerstvé květiny. Na přímluvu Matta již byly vyslyšeny mnohé modlitby. Tento služebník Boží bude zajistě v brzké době povýšen na oltáře.

Jana Sienková, RN

Drahé děti,

jistě víte, že k Panně Marii byl poslán od Boha archanděl Gabriel, pozdravil ji slovy, kterými ji i my zdravíme v modlitbě „Zdrávas, Maria“, a řekl jí, že bude mít syna a že to bude Syn Boží, Pán Ježíš.

Jeho narození v Betlémě oznámil anděl pastýřům
lů zpíval „Sláva
výsostech
Bohu“.

Svatému
Josefovi anděl
vícekrát říkal, co má dělat: přijmout k sobě Pannu Marii, zachránit Pána Ježíše před Herodem a potom se vrátit z Egypta.

O velikonoční neděli anděl oznámil ženám, které přišly ke hrobu, že Pán Ježíš vstal z mrtvých.

O několik roků později nepřátelé Pána Ježíše v Jeruzalémě chtěli zabít svatého Petra. Zavřeli ho do vězení a spoutali ho dvěma řetězy. Hlíдалo ho 16 vojáků, dva z nich byli přímo ve vězeňské cele. Z chodby před celou vedla do ulice zamčená železná brána. Byla noc přede dnem, kdy měl být svatý Petr popraven. On však klidně spal. Najednou se rozzářilo světlo, objevil se anděl, vzbudil svatého Petra, tomu spadly řetězy z rukou, anděl mu řekl, aby se obul a vzal si plášť, a vedl ho kolem vojáků, kteří nic nezpozorovali, brána se jim sama otevřela a za chvíli na ulici anděl zmizel.

Ještě mnohokrát mluví Písmo svaté o andělech. Boží andělé jsou šťastní v nebeské radosti, milují Pána Boha i nás, chrání nás a pomáhají nám.

Pán Bůh stvořil velmi mnoho andělů. Ale někteří se postavili proti němu, ve své pýše chtěli být sami jako Bůh a zatvrdili se v nenávisti proti němu i proti nám. Jsou to zlí duchové neboli ďáblové.

Nejhorší z nich je nazýván Satan. Chtějí lidem ubližovat a lákat je ke hříchům, aby také jako oni propadli věčnému neštěstí. Ale Pán Ježíš je nesmírně mocnější, s ním se jich nemusíme bát. Také u Panny Marie jsme v bezpečí, ona nad nimi vítězí. Bývá zobrazována, jak šlape na hlavu hada, který znamená satana.

ž od dětství dal
Bůh anděla, kterému říkáme anděl strážný.
Když Pán

Kdo jsou naši nejlepší přátelé?

Ježíš mluvil o dětech, řekl dospělým: „Varujte se, abyste žádným z těchto maličkých nepohrdali. Říkám vám: Jejich andělé v nebi stále hledí na tvář mého nebeského Otce.“

Andělé jsou teď pro nás neviditelní. Až v nebeské radosti je budeme moci vidět. Jen někdy je Pán Bůh poslal ve viditelné podobě. Protože jsou neviditelní, nemohou je malíři namalovat, a tak je malují v lidské podobě s křídly. Ta znamenají, že andělé mohou být kdekoli ihned a že pohotově, ochotně a rádi dělají všechno, k čemu je Pán Bůh posílá. Panna Maria bývá znázorňována obklopená anděly, je Královnou andělů.

V příštích dnech budeme slavit dva svátky andělů. 29. září svatých archandělů Michaela, Gabriela a Rafaela. Archandělé jsou zvlášť významní andělé a jména těchto tří známe z Písma svatého. Potom 2. října bude svatých andělů strážných.

Nezapomínejme na svého anděla strážného. Doprovází nás jako náš nejlepší přítel, má nás velice rád, chrání nás a pomáhá nám. S vděčností a důvěrou se k němu často modle-

me, nejlépe každý den. Potom se s ním budeme moci s velkou radostí setkat v nebi. Asi znáte modlitbu: „Anděle Boží, strážce můj“. Jestli ji neznáte, najdete ji v Kancionálu nebo jiné knížce s modlitbami.

S přáním, aby Vás všechny Vaši andělé strážní chránili a pomáhali Vám v celém začínajícím školním roce i ve všech dalších

Vás srdečně zdraví

Váš P. Bohumil Kolář

PANE FARÁŘI, ONO JE TO OPRAVDU SPROSTĚ

Přezouvám se v šatně ve škole před vyučováním. Vedle mne je malý Honzík ze třetí třídy, který chodí do náboženství. Ve dveřích jsou dva jeho spolužáci, nepokřtění, do náboženství nechodící. „Honzíku, kdy přijdeš?“ ptají se ho. „Jsou dvě hodiny, tak ve tři budu hotov a hned za vámi přijedu na kole,“ říká Honzík. „Honzíku, co máte za program?“ ptám se. „Ale, budeme si přehrávat nové kazety na magiči,“ říká Honzík a jmenuje mi nějakou hudební skupinu, kterou já ale stejně neznám. „Kluci,“ povídám, „půjčíte mi také tu nahrávku? Já mám také nový radiomagnetofon!“ Kluci se na sebe podívají a pak Honzík vyhrkne: „Pane faráři, to není možné, to prostě nejde!“ „A proč by to nešlo?“ ptám se já. A teď mluví všichni tři. „Víte, to vám nemůžeme půjčit, to vy nemůžete poslouchat, ono je to děsně sprosté...“ Tak a je to venku! „Ale kluci, kde jste to vzali, když je to sprosté?“ ptám se jich. „No, já to mám od Davida, od bráchy, on je šesťák, ale on neví, že to mám,“ prozrazuje Honzík. „A já to mám zase od bráchy Michala,“ říká druhý. Je mi z toho smutno. Třetíci si poslouchají nahrávky písniček, ale všichni tři ví, že pan farář by to poslouchat nemohl!

Dva dny nato potkám Honzíkovu maminku. Jde se svojí sestrou, jinak Honzíkovou křestní kmotřičkou. Povídám jim o tom, co jsem zažil ve škole v šatně. Ony se na sebe podívají a jmenují tu skupinu, která to nahrála. A maminka povídá: „Ale pane faráři, ono je to opravdu sprosté, to byste poslouchat skutečně nemohl!“ A její sestra vysvětluje: „Víte, ta hudba ani ne, ale ta slova!“ A mně je v tu chvíli více smutno, než s těmi kluky tam ve škole. Obě při křtu slibovaly, že budou Honzíkova vychovávat podle Božích zákonů a teď ani jedna ani druhá nechápe, že tu něco nehraje! Vysvítá, že ten malý Honzík to má vlastně s jejich vědomím! A já se jen modlím, aby Kristova slova, která řekl o pohoršení maličkých a o mlýnském kameni, uvázaném na hrdlo, neplatila jim, které mají vychovávat a jaksi nemohou pochopit, že zde mají velký dluh.

Z deníku otce Jana Topenčíka

Poděkování

Plním svůj slib a veřejně děkuji Pánu Ježíši a Panně Marii, sv. Terezii a sv. Otci Piovi za moje a manželovo uzdravení. V loni jsem si zlomila stehenní kost. Po operaci jsem chodila 3 měsíce o berlích a teď o franc. holích. Manžel před 4 roky ležel v nemocnici, prasklo mu tlusté střevo, ztratil hodně krve. V těch bolestech slíbil Pánu Ježíši, že když se uzdraví, opraví venku kříže, které bylo na několika místech třeba opravit. Uzdravil se a slib splnil. Letos v březnu měl manžel opět infarkt. V nemocnici zjistili ucpané cévy. Byl operován. Celá rodina se modlila. Byla za něj sloužena mše svatá. Děkuji Pánu Ježíši a Panně Marii, že vše dobře dopadlo a že je opět mezi námi. Také děkuji za záchranu syna, který před 32 lety spadl ze stromu a měl prasklou pánev, bylo mu tehdy 10 let. V nemocnici mi říkal, že ho zachránila Panna Maria, jejíž medailónek měl na krku.

Díky Ježíši, díky Maria!

Vaše čtenářka Hermína

Chtěla bych veřejně poděkovat Matce Boží za její pomoc a vyslyšení prosby. Ležela jsem ve velkých psychických úzkostech v nemocnici u sv. Anny v Brně. Hrozila mi znovu operace srdce, kterou jsem již prodělala před 3 lety. Měla jsem na umělé chlopni trombózu. Moje ošetřující lékařka (věřící) i pan doktor říkal: „Když se budete hodně modlit, uvidíte, že se to podaří odstranit jinak.“ A podařilo se! Já jsem se modlila ve dne v noci několik dní. Lékaři to odstranili jiným způsobem.

Děkuji Ti mnoho, Maria.

Vděčná Anežka z Dačic

Chci veřejně poděkovat naší Nebeské mamince, Panně Marii, za všechny milosti, vyslyšené prosby a přímlyvu u Pána Boha. Prosím Všemohoucího a Tebe, Panno Maria, o zdraví těla, duše a dar víry pro své blízké. Za vše Ti, Matičko, z celého srdce děkuji, ochraňuj nás i nadále, buď stále s námi. Ave Maria!

S vděčností Jarmila Krausová, Brno 35

Chtěla bych splnit slib a z celého srdce poděkovat Panně Marii za vyslyšení našich modliteb a prosb za uzdravení mého třiletého syna. Děkuji Ti, Panno Maria, a prosím ochraňuj mě i celou naši rodinu a požehnej také všem, kteří se modlili spolu s námi.

Hana Durdáková, Slavičín

Z celého srdce děkuji Pánu Bohu a Panně Marii, za dar zdraví a Boží ochranu při mé operaci na onkologii. Upřímně Pán Bůh zaplat' všem, kteří pamatovali modlitbou!

Díky!

Andrea, Brno

S láskou a vděčností radostně plním slib veřejně poděkovat Svaté Panně za vyslyšení. Dnes, 19. srpna 2004 se narodila v rodině mého syna zdravá vnučka Marie. Byli jsme zdrceni, když jsme se po oznámení radostné zprávy o očekávaném příchodu třetího dítěte posleze dověděli, že by mělo být těžce postižené. Matka Boží Svatohostýnská byla jediným světlem, ke kterému jsem se obracel ve svých modlitbách s růžencem v rukou. S Její pomocí vše dobře dopadlo. Pozdější vyšetření ukázalo, že původní nález byl mylný. I syn, který byl v té době bez zaměstnání, dostal znenadání nabídku dobrého místa, které téměř půl roku marně hledal. Tvrdil jsem dětem, že Matka Boží nenechá bez pomoci klíčící život, který se oni rozhodli zachovat v situaci, kdy jiní by možná váhali. A nezklamal jsem se. Kéž je to posílí na cestě k víře.

MUDr. František Neradilek, Praha

Děkuji za vyslyšení modliteb Pánu Ježíši a Neposkvrněné Panně Marii za zdárné ukončení gymnázia a přijetí na VŠ jedné vnučky a za přijetí druhé vnučky na gymnázium. Prosím o další pomoc pro obě, aby našly pevnou víru.

Anna z Prahy

S vděčností usedám, abych napsala slíbené poděkování Panně Marii Neposkvrněné za vyslyšení prosby za uzdravení mého manžela a před mnoha měsíci i bratra z vážné nemoci.

Z upřímného srdce děkuji Ti, Matičko Boží i naše, za Tvou mocnou přímlyvu! Prosím, Panno Maria Neposkvrněná, vezmi nás nadále pod svůj

ochranný mateřský plášť a vypros mému synu dar hluboké a pevné víry a uzdrav ho na duši i na těle. Doved' jeho i nás k Pánu Ježíši!

S mnoha díky a s vděčností za všechny přijaté dary a milosti.

Marie V., Most

Už více než rok se těšíme z naší malé Amálky. Má radost z očekávání osmého vnoučátka byla narušena obavami, poněvadž v době těhotenství podle výsledků testů nevyklučovali lékaři možnost narození postiženého dítěte. Obrátila jsem se s důvěrou k naší nebeské Matce. Věřila jsem, že ona je nejmocnější přímluvkyní u Božího Syna. Jak by On mohl odolat prosbám své matky? Narodila se zdravá holčička, která prospívá po duševní i tělesné stránce a je radostí a potěšením celé rodiny. Panna Maria mé modlitby vyslyšela a za to Jí denně děkuji a také prosím o pomoc v dalších těžkostech života a stálou ochranu pro celou naši početnou rodinu.

čtenářka Anna Benešová, Hlučinsko

Brzy po svatbě jsem zjistila, že můj muž pije. Situace se stále zhoršovala. Na prosby nedal a o léčbě nechtěl ani slyšet. Hospoda se stala největším magnetem. To trvalo velmi mnoho let. Konečně jsem se obrátila o pomoc k Panně Marii. (Nevím, proč jsem to neudělala hned.) Můj muž, přestože stále pil, se začal doma více zdržovat a jednou mně sám řekl, že se půjde léčit. A stalo se. Když byl v léčebně, slíbila jsem, že když přestane s pitím, naučím se modlitbu svatého růžence. Manžel nepil. Po návratu se hospodám vyhýbal. Jenže já nejen, že jsem se modlitbu sv. růžence nenaučila, já jsem na svůj slib úplně zapomněla. Boží mlýny však melou pomalu, ale jistě. Po jedenácti letech začal muž zase pít. A protože byl už starší, bylo mu vše jedno. Znovu jsem škemrala a volala o pomoc k Panně Marii. A co se nestalo. Ať jsem vzala do rukou jakoukoliv knihu nebo noviny, vždy tam byla zmínka o tom, že Panna Maria si žádá modlitbu sv. růžence. Když se to stále opakovalo, konečně mi svitlo. Velice brzy jsem se tuto modlitbu, která v sobě skrývá celý život Pána Ježíše Krista, naučila. Můj manžel přestal pít. Sám, bez léčení a po nějaké době kle-

čel pokorně před oltářem. Druhý den, když jsem se naučila tuto modlitbu, šla jsem ke sv. zpovědi a poprvé v životě jsem dostala za pokání pomodlit se desátek sv. růžence.

Prosím svatou Pannu za odpuštění a v slzách Jí děkuji.

Jarmila Srncová, Hodonín

Chtěla bych poděkovat Panně Marii, Pánu Ježíši a Duchu Svatému za vyslyšení mé prosby. Čekalo mě vyšetření, u kterého jsem si vůbec nebyla jistá pozitivním výsledkem. Prosila jsem o pomoc a modlila se, kež by vše dobře dopadlo. Panna Maria vyslyšela mé prosby a vše proběhlo dobře.

Nosím zázračnou medailku stále na krku. Nedávno jsem zjistila, že mám řetízek roztržený a medailku jsem někde ztratila. Nedovedete si představit můj smutek. Vzpomínala jsem, kde všude jsem asi v posledních dvou hodinách byla a medailku jsem opravdu našla zabodnutou v koberci. Panna Maria nedopustila, abych ji nadobro ztratila.

Milosrdný Bože, Panno Maria a andělé strážní moc děkuji za Vaši pomoc, přímluvu a prosím o dar opravdové víry pro celou rodinu.

Jana ze Slovácka

Panno Maria, Matko Boží, znovu Ti chci poděkovat za to, jak pomáháš v těžkých životních situacích. Nyní chci poděkovat, jak jsem slíbila, za dceru, která několik let byla těžce nemocná. Pobyt v nemocnicích se střídal a celá rodina prožívala toto utrpení s ní. Nyní už čtyři roky pracuje, má dbát, aby nikdy nepřekročila hranice fyzických a duševních sil. Dokázala zvládnout mnoho informací a letos jí bylo zaměstnavatelem nabídnuto doplnění vzdělání pro svůj obor na Karlově univerzitě.

Také děkuji za dobrá srdce sester ve farnosti, se kterými si vzájemně pomáháme modlitbami v těžkých situacích, děkuji i knězi P. Lubomírovi z Moravy, který v dopise žehná a dobrými slovy dodává sílu také kněžím okolo.

Moc děkuji Panně Marii, Nejsvětější Trojici, prosím o dar víry pro své blízké, zdraví těla a duší, šťastné návraty z cest, naději v Boží Milosrdenství celému světu.

Marie, Ostravsko

Naše milá Maminko Maria, plníme svůj slib a s nesmírnou vděčností a radostí v srdci Ti děkujeme za nádhernou pouť do Medjugorje. Děkujeme Ti nejen za bezproblémové putování vzdálenými zeměmi a šťastný návrat domů, ale rovněž za všechny milosti, které jsme obdrželi, za všechny ty chvíle plné pokoje, který jsme v Medjugorje směli prožívat. Naše 14 denní putování ještě více stmelilo naši rodinu, bylo oázou pro nás rodiče a věříme, že i pro naše děti.

Děkujeme Ti, Maminko Maria, Tvou pomoc a ochranu jsme vnímali každým okamžikem naší daleké cesty. Provázej nás, prosíme, i nadále svou pomocí a přímlovou u Svého Syna.

Marie a Bohumil z Telče

Děkuji Bohu, že si povolává kněze, kteří ač sami slabí, mají pro hříšníky tolik lásky, pochopení a milosrdenství. Děkuji tímto svému duchovnímu

otci za jeho lásku a pochopení, slova povzbuzení a útěchy, za jeho vedení, za všechno dobro, které Pán vložil do jeho srdce k prospěchu nás lidí.

Od začátku, kdy k nám do českoťešínské farnosti nastoupil náš drahý otec Rudolf Zubek, uplynulo více jak deset let. Za všechno, co pro nás udělal, co nám vyprosil a vymodlil, ať mu Pán bohatě odplatí. Rovněž děkuji za všechny naše otce Jeziuity a milé setřičky.

S úctou E.

O modlitbu prosí: Marie Sedláčková, Vladimír Krčméry, Ivana z Vysočiny, Ivana Štulová, Marie Kratochvílová, Eva V.

Svou vděčnost vyjadřují také: B. Zavadilová, Božena P. z Moravy, Štěpánka Holčápková, Eva Rybníčková, Helena od Čáslavi, Ludmila Radková, Václav Zdráhal, Marta Roudenská, Marie z Vysočiny.

ZPRÁVY

Objeven nejstarší křesťanský kostel světa

Archeologické vykopávky v Jordánsku, 50 km jižně od hlavního města Ammánu, objevily nejstarší křesťanský kostel na světě. Pochází už z konce 2. století, tedy z období pronásledování křesťanů v Římské říši. Rostoucímu počtu vyznavačů Kristových již nestačily soukromé domy, proto využili určitého uvolnění za vlády císaře Commoda na konci 2. stol., kdy se mohli veřejně scházet, a začali již tehdy stavět první chrámy.

GK 7-8/2004

„Ne“ ateistické Evropě

Přes 200 tisíc osob se účastnilo 11. července letošní tradiční poutě polského katolického Radia Maryja na Jasnou Horu do Čenstochové. Biskup Ignacy Dec se v homilii dotkl problematiky Evropské unie a zeptal se shromážděných: „Chcete Evropu, která odmítá Boha, která je založena na lži a podvodu, která prosazuje morální liberalismus a zavrhuje neměnné křesťanské hodnoty, která propaguje potraty, eutanázii a homosexuální sňatky?“ Poutníci začali skandovat: „Ne, ne, ne...“ a odměnili biskupova slova nadšeným potleskem.

Gość Niedzielny 30/2004

Kardinál žaluje

Venezuelský kardinál Rosalio Castillo Lara v rozhovoru s italským deníkem La Stampa ostrými slovy kritizoval prezidenta Huga Chaveze. Obvinil jej z omezování práv a svobod Církve a pronásledování opozice, což souvisí s celkovou strategií „kubanizace“ země. Ve Venezuele působí podle kardinála 20 tisíc „poradců“ z Kuby: generálů, lékařů a učitelů, mezi lidem se také rozmohlo dosud ne-

vidané donašečství. Kardinál též poukázal na stále větší chudnutí země, která kdysi patřila k nejbohatším státům Latinské Ameriky.

GN 27/2004

Vatikán znovu odsuzuje New Age

Prezident Papežské rady pro kulturu kardinál Paul Poupard opět potvrdil jasnou neslučitelnost katolické nauky s nábožensko-synkretistickým hnutím New Age. „Tento fenomén je falešnou odpovědí na oprávněnou otázku po štěstí. ...jde o tendenci k nějaké univerzální formě náboženství, k synkretismu, který odmítá každý vztah k dějinám.“

Glaube und Kirche 7-8/2004

Syrský expert varuje před islamismem

Odborník na islám Bassam Tibi, syrský katolík působící jako profesor politikologie v Německu, varoval evropský kontinent před sociálními důsledky islamizace a přirovnal islamismus v politické oblasti k hitlerismu a stalinismu. Islamismus podle něj má volbu pouze mezi demokratickým mírem a globální „svatou válkou“, zvanou džihád. Muslimové se jednoznačně rozhodnou pro džihád, neboť tak jim to ukládá jejich náboženství.

Demokracie s principy lidských práv a trvalého míru jsou pro islám nepřijatelné.

GK 7-8/2004

V Indii a v Číně vzrůstá počet katolíků

Podle vatikánských statistik stoupl v minulých 10 letech počet katolíků v Indii z 15 na 17 milionů věřících, počet kněží ve stejném období vzrostl z 16 na 20 tisíc. Tento nárůst vyvolal potřebu zřízení nových diecézí. Většina indických katolíků žije na jihu země a hlásí se k syro-malankar-

skému a syro-malabarskému ritu, katolíci latinského ritu jsou v menšině. Téměř všichni indičtí katolíci jsou praktičtí. V Číně r. 1940 žily 3 miliony katolíků. Dnes podle věrohodných odhadů náleží k ilegální církvi, sjednocené s Římem, minimálně 12 milionů věřících, ke schizmatické tzv. vlastenecké církvi se hlásí 5 milionů vyznavačů.

GK 7-8/2004

Muslimská většina v Evropě?

V rozhovoru s listem *Die Zeit* řekl odborník na islámskou problematiku Bernard Lewis z Princetonské university, že ke konci tohoto století bude mít Evropa muslimskou většinu.

Křesťané se žení a vdávají pozdě a mají jen málo dětí nebo žádné. Turci v Německu, Arabové ve Francii a Pákistánci v Británii vstupují do manželství brzy a mají mnoho dětí. Potrvají-li současné trendy, bude na konci 21. století evropské obyvatelstvo převážně muslimské.

Kathnet 3. 8. 2004

Kardinál Špidlík o rodině

V kázání na cyrilometodějské pouti na Velehrad zdůraznil kardinál Špidlík význam rodiny pro obnovu společnosti a země. Řekl, že rodina je obrazem Nejsvětější Trojice, kde matka je obrazem Ducha Svatého. V rozhovoru s novináři připomněl historickou paralelu dnešní situace s dobou po třicetileté válce.

ČT, Proglas 7. 7. 2004

Obhájeví života šikanování

V pátek 23. července pořádal pravoslavný duchovní Libor Halík oznámené shromáždění před porodnicí na Obilním trhu v Brně, kde se modlil žalmy. Další účastník držel transparent a dalším rozdával materiály.

Policie duchovního z místa odvezla na stanici a teprve po telefonátu právníka propustila.

Je-li pořadatel ohlášeného shromáždění na ohlášeném místě, není povinen s policisty odejít, neboť řádně uplatňuje shromažďovací právo. Je pouze povinen na požádání předložit OP a odpovědět na otázky. *Res Catholica* 25.7.2004

Soudní pře poslance Karase odročena

Samosoudce Krajského soudu v Brně JUDr. Milan Páléníček řešil 9. srpna žalobu podanou nakladateli Eislerem a Nýčem, představiteli nakladatelství Fragment z Havlíčkova Brodu, proti poslanci PSP ČR Jiřímu Karasovi. Jednalo se o knihu *Život Ježíše* od rakouského autora Gerharda Haderera, který svými karikaturami hrubě uráží Ježíše Krista. Poslanec Karas již dříve podal trestní oznámení na nakladatelství, policie je však odložila. Teď se role vyměnily. Eisler a Nýč předkládají proti J. Karasovi za jeho výroky v Lidových novinách žalobu na ochranu osobnosti.

Soudce Páléníček při odročil, neboť jednání uvízlo na formálních nedostatcích a zmatečnosti celé žaloby. Není totiž jasné, jestli knihu vydali Eisler a Nýč jako fyzic-

ké osoby, podnikající na základě živnostenského zákona, nebo občanské sdružení, tvořené oběma nakladateli. Právní zástupce žalující strany si vyžádal dvacetidenní lhůtu na sehnání a předložení potřebných dokumentů.

Těžko si představit, jak by asi vypadalo soudní přelíčení s vydavatelem knihy, která by podobným způsobem prezentovala Buddha, Mohameda nebo nějakého židovského rabína. Ze zkušeností jiných zemí víme, že žalování v těchto kauzách jsou odsuzování na základě paragrafů na ochranu náboženského přesvědčení k peněžitým trestům nebo i do vězení. Jen Krista a jeho církev lze urážet zcela beztrestně. A pokud někdo proti tomu vystoupí, je ihned napaden médii jako „fundamentalista“, „katolický taliban“, „nepřítel svobody uměleckého projevu“ apod. – přesně tak, jak jsme to slyšeli a četli v našich sdělovacích prostředcích, když se poslanec Karas veřejně ozval proti Hadererově knize. Nakonec to je on, kdo prý „narušuje“ veřejný pořádek a „porušuje zákon“, ne ten, kdo se dopouští vulgárního karikování Ježíše Krista, a tím urážky statisiců těch českých občanů, kteří jsou přesvědčeni o jeho božství. Taková je logika současného protikřesťanského liberalismu. *RM*

Moc a sláva – premiéra

Miroslav Částecký zahájí 14. října v 19 hodin svou 10. sezónu „*Večera u kapucínů*“ premiérou pořadu *Moc a sláva* z románu Grahama Greena.

Je to strhující příběh kněze, v mnohem chybujícího a pochybujícího, nakonec však neústupného. Příběh se odehrává ve 20. letech minulého století v Mexiku, kdy katolická církev tam byla tvrdě pronásledována. Hudbu z díla Johanna Sebastianiana Bacha vybral Martin Dohnal.

Zájemci mohou představení shlédnout v kapucínském kostele Povýšení Svatého Kříže na Kapucínském náměstí v Brně.

Soukromá gynekologická ambulance v Jaroměřicích nad Rokytnou nabízí ženám ošetření bez rizika nucení k potratu a následného ponižování.

Ordinuje Mudr. Xenie Preiningerová, lékařka, která je věřící a zásadně proti antikoncepci.

Ordinační hodiny: pondělí 13:00 -16:00, úterý 6:30 -17:30, telefon k případnému objednání: 568440045

Rozpoznávání Boží vůle

Mezinárodní katolický institut Miles Jesu organizuje *seminář o rozpoznávání Boží vůle a životního povolání pro mladé muže* v sobotu 30. října 2004 od 9.00 do 17.00 hod. v Církevním domově mládeže Petrinum, Vevří 15, v Brně. Cena je 300 Kč. Příhlášky a ústřížek zaplacené složenky pošlejte na adresu: Miles Jesu, Kamenná 59, 639 00, Brno, tel.: 54321 5265, b.ú.: 1986 4366 0287 / 0100, e-mail: brnomen@milesjesu.com.

OBSAH

Ave Maria	1
Ze života svatého Františka z Assisi	2
Modloslužebnictví je pokušením ve všech dobách.	4
Šok pro teology	6
Čtyři věci, které bys chtěl vědět o Marii.	8
I těžce nemocní se z Lurd vracejí domů s pokojem v srdci	9
Pouť na Cvilín	10
Trochu apologie (2): Katolíci horší než heretikové?	12
Homosexuální útok proti svobodě slova a myšlení	14
Pastor uvězněný za biblický názor	15
I Váš názor má hodnotu.	15
Život v důvěře v Boží dobrotu	16
Ako sa Íri naučili modliť ruženec	19
Pravá láska čeká	20
Karikatury Boha aneb jaký Bůh není	22
Já to chci dokázat!	25
Kdo jsou naši nejlepší přátelé?	26
Pane faráři, ono to je opravdu sprosté.	27
Poděkování	28
Zprávy	30

Immaculata - Neposkvrněná
(dvouměsíčník) 5/2004, ročník XIII.
ISSN 1210-5732

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho
č. j. 868/94 ze dne 4. dubna 1994.

Registrační značka: MK ČR E 6202.

Vydává: Konvent minoritů v Brně

Nakladatelství:

Konvent minoritů v Brně.

Redakce si vyhrazuje právo měnit
nadvisy a zkracovat příspěvky.

Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Bankovní spojení: Commerzbank AG,
číslo konta: 50013424/ 6200

Bezhotovostní platby **vždy** opatřte
var. symbolem, což je vaše IČP.

Cena se rovná výrobním nákladům tj. 10 Kč/1 výtisk. Předplatné na rok 2004: Dobrovolné dary.

Tyto je možno zasílat na adresu:

Konvent minoritů v Brně

Minoritská 1, 602 00 Brno,

e-mail: immaculata@minorite.cz ;tel.: 542 215 600

Čtenáři ze Slovenska

mohou posílat předplatné na adresu:

Kláštor Minoritov, Košická 2, 054 01 Levoča

Poštovní poukázkou typu C (žlutou) s poznámkou „předplatné Immaculaty“ v rubrice „zpráva pro příjemce“. Dle našich finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kdo nemají dostatek finančních prostředků k úhradě předplatného a o časopis si požádají. Z důvodu nečitelnosti adres nemůžeme mnohdy Vaši korespondenci vyřídit. **Prosíme Vás proto o čitelné psaní.** Děkujeme.

Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu prosíme i nadále posílat na naši adresu v Brně. Stálé předplatitele prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli číslo vytištěné v levé horní části svého adresního lístku za zkratkou „IČP“, nebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s našim časopisem.

Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů, vyjadřujeme srdečné Pán Bůh zaplať.

Prosíme všechny čtenáře, kteří obdrží náš časopis, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým, a takto umožnili Neposkvrněné získávat srdce lidí pro Ježíše.

Vatikánský rozhlas pro Vás denně vysílá na středních vlnách 1530 kHz, 1467 kHz
a na krátkých vlnách 4005 kHz, 5890 kHz, 7250kHz (75m, 51m, 41m)

* česky v 5.10 hod a v 19.30 hod * * slovensky v 5.25 hod a v 19.45 hod *

Radio PROGLAS - sv. Hostýn 90,6 MHz, Brno 107,5 MHz, Praděd 93,3 MHz

Chceš se ještě více přiblížit k Pánu Ježíši? Dovol Jeho Mamince, aby se tě ujala. Odevzdej se s důvěrou do jejích neposkvrněných rukou a staň se jejím rytířem. Pokud se rozhodneš, požádej o zapsání do knihy Rytířstva Neposkvrněné v **Národním centru MI, Minoritská 1, 602 00 Brno.** Ve své žádosti uveď svou adresu, datum narození, datum prvního sv. přijímání (rok) a nakonec připoj svůj **vlastnoruční podpis.**

Členství v MI se navzájem nevylučuje s členstvím v jiných mariánských sdruženích.

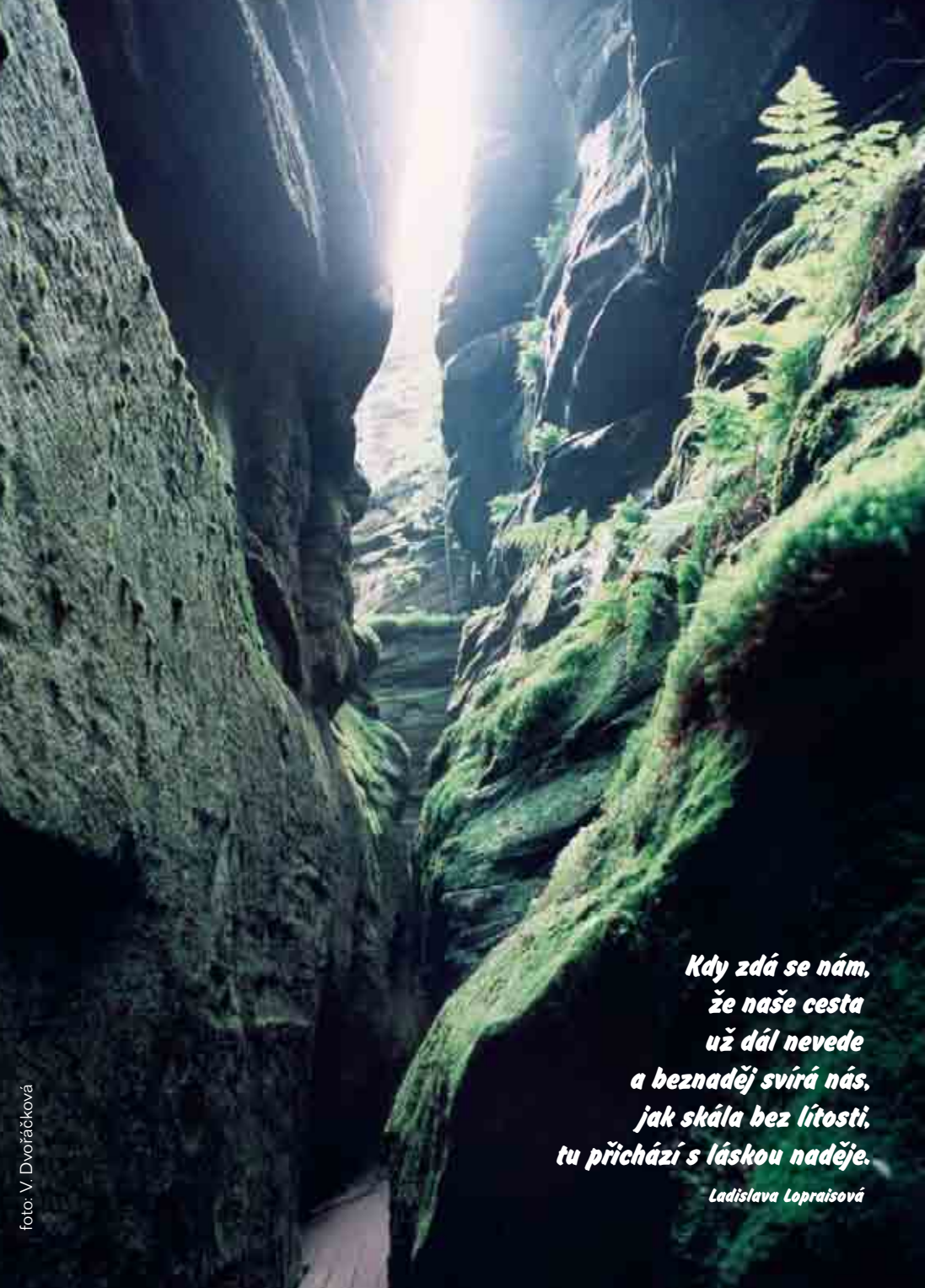

foto: V. Dvořáčková

*Kdy zdá se nám,
že naše cesta
už dál nevede
a beznadějí svírá nás,
jak skála bez lítosti,
tu přichází s láskou naděje.*

Ladislava Lopraisová

A photograph of a sunset over a body of water. In the foreground, there are dark silhouettes of reeds or tall grasses. In the middle ground, a church with two spires is silhouetted against the bright, low sun. The sky is filled with soft, golden light and some clouds. The water in the foreground reflects the light from the sun and the church.

*Zůstaň, Pane, s námi,
když se stmívá!*